предизвикателство миг емоция писък гмурк
ра приключение летене мираж недоразумение
лутане чудо летене стих
ние мелодия миг емоция
ъхновение игра летене мираж
ствие лутане притча течени
едизвикателство писък гмуркане
чност танго приключение
е чудо вълне ние стихия т
мелодия миг емоция пи
игра умен

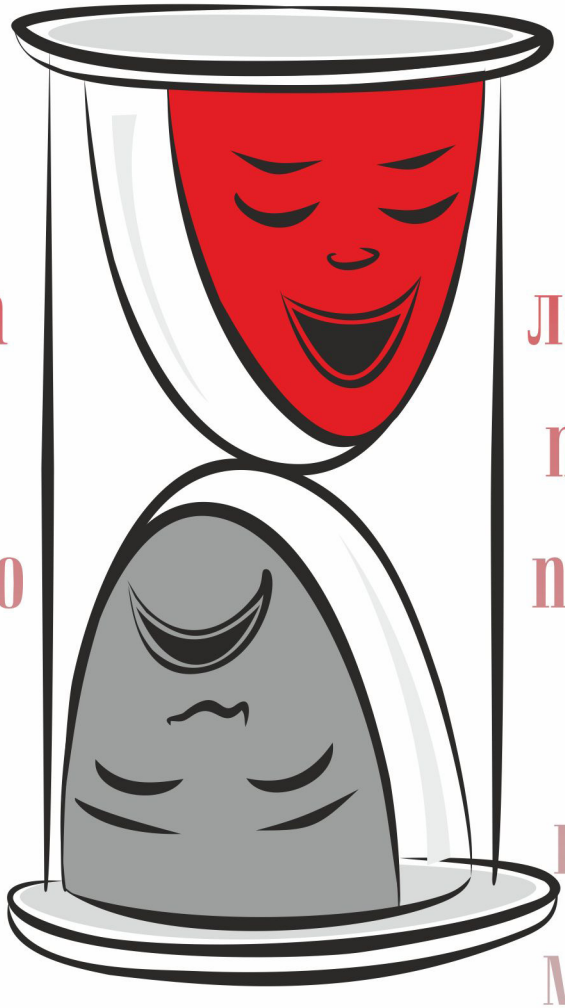

ЖИВОТЪТ Е СЦЕНА

вълнение притча течение стихия търсене

Тази книга е финансирана от Фондация
“Работилница за граждански инициативи“
по програма “ДЪГА“
с финансовата подкрепа на Фондация “ОУК“
и Фондация “Велукс“

ЗА ПРОЕКТА

В тази книга ще прочетете разкази и пиеси на младежи участвали в проекта „Животът е сцена“.

Тези млади хора имаха възможност в практически план да напишат разкази по случки, с които са се сблъсквали в училище и в живота си като цяло.Те трябваше да го направят от позицията на „наблюдатели”. Акцент на тези разкази са конфликтни ситуации в заобикалящия ги свят. В разказите на младежите, макар и през погледа на наблюдател, прозират истински преживени ситуации.Творбите в тази книжка бяха поставяни и изиграни като театрални сцени и етюди пред младежка публика. В работата си върху ролите младежите анализираха образите, които те пресъздаваха на сцената,като основната им задача бе да отговорят на въпросите: Какво иска образът? Защо го иска и как го постига?

Влизайки в образите на учители, родители, приятели, младежите истински се забавляваха и в същото време успяваха да погледнат на конфликтите от други гледни точки и да ги осмислят по-задълбочено. В играта те същевременно се сдобиваха и с механизми за реагиране и отиграване на дадени ситуации, които впоследствие биха могли да пренесат в ежедневното си поведение и да реагират в действителни ситуации.Ние смятаме,че тази книга дава полезна информация за живота на младите хора,техните родители,както и за анализ на експерти работещи в тази област.

БЛАГОДАРНОСТИ

Сдружение "Дебют" изказва благодарности
на Фондация "Работилница за граждански инициативи",
Фондация "ОУК", Фондация "Велукс", Община Кюстендил,
Ръководствата на трите училища -
ПМГ „Проф. Емануил Иванов",
ПГИМ „Йордан Захариев",
ПГТ „Никола Вапцаров".
Благодарим и на Венцеслав Панчев,
Веска Миланова, Лилия Механджийска,
Ирена Траянова, Мирослава Митова,
Лозен Йорданов, Ренета Венева,
Геновева Ненова, Димитринка Укалска,
Владислава Атанасова, както и на младежите,
взели участие в проекта.
Благодарим Ви най-сърдечно!

СЪДЪРЖАНИЕ

Обичам те 6
Шопинг 8
Животът е сцена 9
Скитникът 11
Една поучителна история 12
Романтична среща 15
Семейство 16
Музикант 17
Съседи в повече 19
Амнезия 22
Силата на думите 25
Просто не издържах 27
Доброволци в училище 30
Една повтаряща се история 32
Различни изречения в семейния уют 33
Искаш ли да те нарисувам 35
Обичам сестра си 37
Радиоводещ 38
Самоубийство 40
Откровено интервю 42
Всичко започна с една оценка 43
Една история, която знам 45
Глава XVII 46
Беден и богат 49
Фенове 50
Тя имаше идеален живот 70
Сцени от живота 74
Пиеса в шест действия 80
Самотни спирки 85

ЖИВОТЪТ Е СЦЕНА

Всички ние играем определени роли през целия си живот, а това дали играем по свой собствен сценарий или се допитваме до други сценаристи за редакции и идеи е лично наш избор. Затова по-голямата част от нас, хора със свободен дух и желание за реализация на мечтите в бъдещето си, непрекъснато поправяме и усъвършенстваме сюжета на живота си, за да може някой ден да покажем и докажем всичко от нас на голямата сцена, а не да се крием зад малките театри. Нека нашето представление да бъде вдъхновяващо и запомнящо се като тези на Бродуей, а не един малък скучен самодеен театър. Живейте живота си и давайте всичко от себе си във всеки един момент. Защото животът наистина е една голяма сцена. Вашата сцена!

Добромила Димитрова, 19 години
ученичка в ПГИМ "Йордан Захариев"

Обичам те

Той ми предложи да бъдем нещо повече от приятели, а аз му казах, че го обичам. После се дипломира, а аз му пратих един есемес… - нищо особено: „Лека нощ, тъпак. Много съм зле, а ти си толкова мил". Отговорът беше прост, гласеше „к". И толкоз.

Ние официално ходехме едва от месец, ама тая между нас си беше от бая време… И така. През следващите дни… Ами – нищо особено. Аз си се държах нормално, той – не.

Една вечер просто си висяхме в кафенето, където работеше една девойка, абе – да речем приятелка… „Кръгозор" се казваше. Не приятелката, кафенето. Той започна да нервничи, имал нещо важно да ми казва, искал да се поразходим. Ами хубаво, станахме и потеглихме.

- Танче, аз наистина не те заслужавам – започна той. – Направих такава ужасна глупост…

- Е, стига бе, Ивче! Какво пък толкова да си напра вил?

Стигнахме до една градинка и седнахме на земята, не, че нямаше пейки, де. Ама нали случаят беше специален…

- Аз ще те разбера, ако не искаш да ми проговориш повече, ама държа от мен да го чуеш, не от някой друг…

- Стига увърта де – скастрих го аз.

- Вчера вечерта се понапихме доста… И…

- И?

- Ами… И аз се напих. И отидохме в оня клуб – „Космополитън"… Аз, такова… Аз…

- Ти?! – продължих да нервнича аз.

- Танцувах с Петя. Тя беше много пияна, аз също… И докато се усетя, и вече се целувахме…

Замълчах за момент, асимилирайки какво ми беше казал току що. Погледнах го, но на лицето му беше изписано непознато за мен изражение.

- Ама ти сега се шегуваш, нали? – попитах аз, искрено невярваща на чутото.

- Шегуваш ли се с мене, Иво? Кажи ми де, кажи, че се шегуваш!

Погледнах го в очите. В големите му, кравешки очи, имаше повече съжаление, отколкото бях срещала някога. Тогава разбрах.

- Не се шегуваш, а? Гад мръсна… Не искам да знам нищо повече за тебе. Не ми се обаждай, не ми пиши, даже „Здравей" повече не искам да чуя от тебе…

Станах, той стана заедно с мен и се опита да ме задържи… Започна да хленчи и да ме дърпа, но аз се отскубнах и дим да ме няма, плюх си на петите. След два три завоя обаче ми стана едно такова криво, строполих се на

бордюра и си ревнах. Бръкнах в специалната преграда на чантата ми, за която знаех само аз, и извадих успокоителните. Бях се зарекла да не взимам повече и трябваше отдавна да съм ги изхвърлила, но сега виждах спасението единствено в тях. Лекарите ми бяха забранили да ги взимам и ако нашите разбереха какво още нося в чантата щяха да полудеят! Трябваше да ги спра, поне така бях обещала на всички, но неусетно пръстите ми извадиха две дражета и аз ги преглътнах с насъбралата се слюнка в устата. Усетих познатият горчив вкус, но вече примесен със солта от сълзите ми. И сега какво? - върнах се там, където бях.....

После отидох в „Апокалипсис“ – кафенето на приятелката, което вече споменах, и ѝ разказах всичко. Стараех се да не разбере,че съм взела успокоителни. Тя уж се опита да ме успокои… Колко смешно! Аз вече съм спокойна.... Прибързвала съм била, импулсивна съм била, не можело това да е нашият край с него… Много започна да мрънка и аз пак тръгнах да обикалям.

Опитвах се да мисля, току виж ми хрумне някоя гениална идея, ама в главата ми две мисли се въртяха само, и двете за него… Че го обичах – обичах го. Това се преживява. Ама пък ми беше и най-добрият приятел на света. „Какво го мислиш?“ – запитах се и хукнах обратно към „Птеродактил“.

Момичето там се зарадва като ме видя, че се връщам. Той, Ивчето, ѝ бил звънял и на нея. И на мене звъня, ама аз му затварях. Ама тя пък му вдигнала. Той се разплакал, казал ѝ да ми каже, че много съжалява, че ме обича, че не знам си какво си…

Е… Звънах му, естествено. Той се появи. Извини ми се към стотина пъти, каза ми, че ме обича и точно, когато поиска да хване ръката ми, която бях скрила от студа в джоба си, той усети и извади блистера с успокоителните.

- Какво е това, нали ми обеща?

Александрина Александрова, 14 години
ученичка в ПГИМ "Йордан Захариев"

Шопинг

Беше скучен юнски ден нямаше какво да се прави защото валеше. Живеех близко до мола и реших да прекарам малко време там. Облякох дънки и риза и отидох. Всички хора бяха мрачни както времето навън. Дори и от магазините хората излизаха мрачни, но и продавачките не ги караха да се чувстват по-добре за разлика от всички хора аз бях в много добро настроение. Реших да отида в любимия си магазин на смяна беше една много учтива и добра продавачка тя се откроявaше от останалите защото винаги беше усмихната, казваше се Анна. В този магазин обичах да прекарвам доста време, защото никога не си тръгвах с празни ръце .Там дори имаше и къде да поседнеш. Реших да поседна. Седях си и гледах как момичета, момчета си разглеждаха Някой ми направиха хубаво , а други лошо впечатление. Влезе едно от тези момичета който се смятаха за много хубави нещо повече от другите така да кажа момиче с твърде голямо самочувствие или на тийнейджърски език кифла. Малко по -късно дойде и още едно такова момиче. Наблюдавах ги забелязах ,че са си харесали една и съща риза стана ми смешно защото представете си тази риза беше единствена . Те взеха, че попитаха, едното момиче попита дали има други цветове,а другото дали има друг размер Анна не беше сигурна затова отиде да провери Е сега предположението ми се сбъдна ризата наистина беше единствена Анна им каза и отиде някъде защото шефът и я извика. Обаче и двете момичета бяха убедени , че ще си вземат ризата, но те явно не знаеха ,че освен една от тях има и друга която иска ризата. Едната хвана от едната , а другата от другата страна и започнаха да дърпат Едното момиче помръдна дрехите леко тактично от щендера, погледна другата и каза , че тя ще вземе ризата защото много и отивала , но другата не отстъпи и каза , че е на рожден ден и ще и е нужна за подарък Макар аргументи им, никоя от тях не отстъпи напротив спора стана още по ожесточен и дори малко плашещ. Момичетата дърпаха толкова силно ,че ако бяха подърпали още малко щяха да я скъсат За радост на ризата Анна се появи отново с усмивка ,но когато видя как момичетата се карат за ризата и я дърпат тя се ядоса Изглеждаше доста изненадана как може момичетата да се карат за идна риза за нея това беше недопустимо ,но ето какво може да стане заради една обикновена риза. Никога не я бях виждала толкова ядоса тя им се разкрещя и ги изгони , те започнаха да се оправдават ,но това не беше от значение каквото и да и казваха тя беше доста ядосана

и пак щеше да ги изгони. Момичетата си тръгнаха и на излизане Анна каза една дума за която после можеше и да съжалява , но я изрече Тя им каза „селянки" Според мен те си го заслужиха. Момичетата учудени как може според тях едно проста продавачка да ги нарича така се обърнаха и започнаха да я нападат с думи Анна наистина се почувства зле от казаното ,но вече нямаше какво да направи а и не знаеше, Но те знаеха и крежяха „Как може да ни наричаш така та коя си ти една проста продавачка която не знае какво е преса ,не се е поглеждала в огледало,не знае как да се облече дошла ми тук с някакъв стар окъсан панталон ти знаеш ли ние кой сме само да звънна един номер и са те уволнили " И другата пригласяше „Къде си ти, къде сме ние " Анна тихичко се извиняваше ,но те не чуваха сигурно и мислите си не чуваха ,но това е отделен въпрос те продължаваха да я унижават очите на Анна си насълзиха и те тогава спряха за секунда погледнаха я разбутаха дрехите в магазина хванаха се под ръка и тръгнаха толкова спокойно, все едно нищо не е станало Секунда след като те излязоха тя се разплака и хвърляйки ризата каза „Не мога повече"

Диана Митрева, 18 години
ученичка в ПГИМ "Йордан Захариев"

Животът е сцена

Телефонът позвъня :

- Ей, искам да се видим и да поговорим. Може ли да се видим на центъра за малко, няма да те бавя много.

- Да, скъпи, знаеш, че винаги можеш да говориш с мен. Има ли нещо? - не звучиш много добре.

- Не. Просто искам да поговорим. След петнадесет минути съм там.

Затвори телефона. Нямах търпение да го видя и да разбера какво е станало. Излязох с нетърпение, но същевременно с някакво странно притеснение за разговора ни.

- Виж, днес разбрах със сигурност. Заминавам....

Замълчах, а думите му се блъскаха в главата ми. Обичах го толкова много и го исках до себе си. Исках да се хвърля в прегръдките му и да остана там, колкото се може по-дълго, а вместо това се уплаших толкова много от това, че ще го загубя, просто се обърнах и затичах с всичките си сили. Да, наистина, уплаших се и това беше първото, което можах да направя. Избягах. Общите ни спомени минаваха пред

очите ми, сълзите капеха от тях, а аз тичах без да се обръщам.

Минаваха дни, той не спираше да звъни - аз затварях. Излизах, купонясвах, пиех много, прибирах се вкъщи и плачех неутешимо. Но мислех, че всичко това ми помага. Повтаряше се всеки ден, дори започнах да излизам с друго момче за известно време. Дали, за да го нараня или просто да притъпя болката, не успях да открия отговора.

Видях го един ден. На един купон. Както в последните дни, така и тази вечер купон и много алкохол. Но тази вечер той беше там и всичко беше различно. Виждах как и той страда, как усеща липсата ми. Този път не издържах. Просто се хвърлих в обятията му и не исках да го пусна. Знаех, че много го нараних с постъпките си, но не можех да изтрия времето ни заедно. След като почти спрях сълзите си, започнах:

- Извинявай, опитах се да продължа напред. Трудно ми е да понеса, че заминаваш и няма да те видя повече . Постоянно пред очите ми е как те изпращам на гарата и те гледам как си отиваш, толкова ми е трудно да го понеса. Надявам се да ми простиш, обичам те!

Оставаше още един месец до заминаването. А той просто замълча и ме прегърна.

- Обичам те, мила! Нека бъдем заедно, колкото се може по-дълго...

Останалите продължаваха да се веселят, музиката беше силна и не спираше, а аз просто стоях в ръцете му и плачех.

Животът е сцена!

Всички ние играем определени роли през целия си живот, а това дали играем по свой собствен сценарий или се допитваме до други сценаристи за редакции и идеи е лично наш избор. Затова по-голямата част от нас, хора със свободен дух и желание за реализация на мечтите в бъдещето си, непрекъснато поправят и усъвършенстват сюжета на живота си, за да може някой ден да покажем и докажем всичко от нас на голямата сцена, а не да се крием зад малките театри. За да може нашето представление да бъде вдъхновяващо и запомнящо се като тези на Бродуей, а не един малък скучен куклен театър. Живейте живота си и давайте всичко от себе си във всеки един момент. Защото животът наистина е една голяма сцена. Вашата сцена.

Бояна Алексова, 16 години
ученичка в ПМГ "Проф. Емануил Иванов"

Скитникът

Вечер. Двама пияни минават покрай един бездомник. Единият казва на другия:

- Хей, искаш ли да се позабавляваме?

Пребиват го почти до смърт. Докато лежи безжизнен на земята, животът преминава като на лента пред очите му.

Излиза една жена. Тя го целува. Те са щастливи. Влизат в къщата, която той някога е наричал „свой дом". В хола седи красивата им дъщеря.

- Здравейте, мамо, татко! Как мина денят ви?

- Здравей, мила! Денят ми мина добре – отговаря бащата.

Дъщерята сяда на дивана и продължава да си пише домашните. Вечерта те си лягат спокойни и щастливи.

На следващия ден.

- Мамо, татко, отивам на училище – бързайки, казва дъщерята.

- Пази се, мила! – казва майката, докато дъщеря й излиза от къщата.

- Довиждане, скъпа, аз отивам на работа – казва мъжът.

Следобяд, докато майката мирно си чете в хола, позвънява телефонът. Тя вдига.

- Ало! Непозната жена казва по телефонната слушалка:

- Моите съболезнования, госпожо, днес, когато дъщеря ви е ходила към училище, една жена поради невнимание я е прегазила. И двете са починали на място.

Жената, шокирана, затваря телефона и се обажда на мъжа си.

Два дни след погребението мъжът намира утеха в алкохола. Няколко седмици се връща мъртво пиян вкъщи.

Една вечер мъжът отново се прибира пиян. Жена му ядосано му казва:

- Съжалявам, но ако продължаваш така ще те напусна!

Минават още няколко дни. Мъжът продължава да пие.

Една вечер, след няколко питиета, той се прибира и открива, че жена му го е напуснала. Отваря поредната бутилка. Не след дълго го уволняват, защото не идва на време за работа, а понякога и отсъства. Той продължава да пие. Скоро похарчва и последните си пари за алкохол и няма пари да си плати наема. Затова го гонят. Роднините му не го искат заради порока му. Не след дълго той заживява на улицата.

Сега, лежейки безпомощно на асфалта - до кофата за боклук, той забеляза едно щастливо семейство – жена, мъж и малко момченце. Когато жената спря, за да завърже връзките на сина си, скитникът видя, че това е тя – жената, която някога е обичал. Семейството продължи и се изгуби от погледа на клетия мъж. Това беше последното, което видя. След това той пое последната си глътка въздух и издъхна.

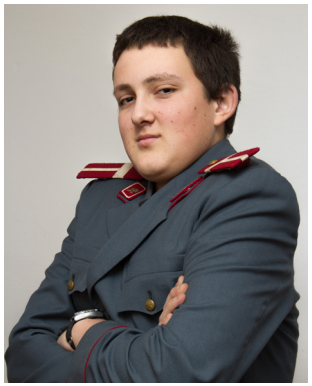

Ивайло Зикатанов, 16 години
ученик в ПГТ "Никола Вапцаров"

Една поучителна история

Слънчев и прекрасен юнски ден! Птичките пеят, слънцето си грее, животът си тече по същия начин, както досега, сякаш по определен от някого стереотип. Нищо не се беше променило и в ежедневието на Николай Иванов. Известен сред приятелите и познатите си като Ники Хамъра, син на богат бизнесмен, живеещ в центъра на София, единствено дете на родителите си.

Като за начало тази история може да прозвучи банално, сякаш сте я чували досега, но впоследствие развитието е доста по-различно и изненадващо отколкото може да си представите.

Като син на богаташко семейство Ники Хамъра бе типичен представител на този тип хора. Живееше в центъра на столицата, караше голям и луксозен джип, подарен от баща му за абитуриентския бал, джобните му пари бяха колкото една заплата на обикновен, невзрачен, трудещ се човек. Цял живот заобиколен от луксозна и изискана обстановка, той бе свикнал да има всичко, когато и както поиска.

Баща му, постоянно зает с „важни ангажименти", вечно в движение, почти нямаше време да обърне внимание на сина си, само колкото да му даде пари и да каже колко е зает. На Ники това не му правеше особено впечатление, той никога не бе общувал с баща си по по-задълбочен начин.

Майка му, разбира се, като „видна" бизнес дама, по цял ден обикаляше по салоните за красота с приятелките си от „нейната порода" и едва забелязваше, че има син.

И така години наред, всеки следващ ден ставаше по-еднообразен от предишния. След поредния купон организиран на вилата на Ники Хамъра, намираща се извън града, той се прибираше към къщата си в София. Разбира се, той караше в почти нетрезво състояние, но защо не, все пак баща му е „някой". Веднага щом му се обади той щеше да „оправи нещата". Ники стигна безаварийно до града и тъкмо паркираше черния джип пред къщата си, когато усети силен удар и рязко спря колата. Там имаше нещо. Там в тъмнината на нощта нещо се бе ударило в скъпата му кола. Първата му мисъл беше: „Само дано не съм повредил колата", последвана от силно притеснение и страх какво всъщност се е случило току-що.

Уплашен, Ники седеше на шофьорското място, незнаещ как да реагира в продължение на пет минути. Пет дълги като една цяла вечност минутки. Накрая се осъзна и реши, че трябва да види какво има пред гумите на джипа, да види какво е направил. Слизайки от колата, бавно и плахо, всичките алкохол и

синтетика, които бе консумирал по-рано през вечерта, ги нямаше, изпариха се. Адреналинът беше по-силен от всичко в момента и докато пристъпваше бавно към предната част на колата Ники не чувстваше тялото си.

Гледката, разкрила се пред погледа му, го втрещи до крайност. Тялото му потръпна, а мозъкът му трескаво премисляше какво виждат очите му. Пред огромната предница на колата имаше един отворен кашон. И озаряван от светлината на уличните лампи Ники видя, че в него има едно бебе. Лежеше си там, в кашона, малко и беззащитно, уплашено, бебето гледаше право в него. Или може би си въобразяваше? Не, това беше една много реална ситуация и асимилирайки какво точно виждат очите му, Ники осъзна колко много всъщност го е страх дали не е наранил или повредил детето. Но, не! Малкото създание го гледаше с такъв интерес, сякаш дори не разбираше какво става, дори не изпитваше страх, все едно вродените му природни инстинкти не действаха. Ники падна на колене до кашона, взе детето в ръцете си, стисна го силно и започна да плаче, сякаш той беше малкото и беззащитно, оставено само бебе.

След миг сълзите му спряха и той се чувстваше по-уплашен от преди малко. Той самият се втрещи от мислите, преминаващи през ума му. Всичко, което се въртеше из главата му беше, че това, което държи в ръцете си е живо същество, подхвърлено от някой, оставено на произвола на съдбата или по-скоро на късмета някой да го намери и прибере от добра воля. И как така, той самият можеше да отнеме живота на плахото създание. Но не от тези мисли се страхуваше Ники, а от факта, че те са в главата му. Досега в живота си не му се бе налагало да изразява чувствата си, никой не искаше това от него, никой не се бе интересувал какво се случва със същността му. Затова с времето бе притъпил всякаква емоция, чувства и мисли и го беше страх. Сега определено го беше страх, това е нещо ново и непознато за него.

Съвсем скоро слънцето се показа на хоризонта с обичайната си радост и топлина, но не и за Ники. Този ден за него беше много по-различен. Веднага щом чу, че баща му се е събудил изтича при него и му разказа за снощната случка.

- И къде е сега това бебе? – попита баща му без да прояви особен интерес в тона си. Странно, но тази реакция вътрешно подлуди Ники.

- Оставих го на долния етаж, сега не знам какво да направя и искам ти да ми кажеш! – опита се да поддържа тона на баща си, въпреки, че едвам се сдържаше.

- Ами, върни го там, където го намери, все някой ще го прибере. Сега не ми е до тези глупости, имам много важна среща! – завъртя се и излезе от стаята.

Единственото нещо, което Ники искаше да направи е да помогне на това дете, да направи нещо, но го беше страх да действа, защото ако се противопостави по какъвто и да било

начин на баща си, ще се наложи да забрави за парите, колата, лукса и скъпите вещи. Но не разсъждава ли така един материалист, човек без ценностна система и принципи? А беше ли Ники Хамъра именно такъв човек? Всичките тези мисли го обърквaха. И за първи път в живота си, той реши да направи, това, което ще го направи щастлив истински, обаче, това, което ще успокои съвестта му и ще го накара да се чувства истински.

Отново беше лято. Много горещо, необичайно дори. Един баща, загубил сина си, отново отдаден на работата си бързаше за някаква среща в още по-забързаното ежедневие.

Срещата беше с един доста влиятелен човек в луксозно заведение близо до един театър. Бизнесменът, закъснявайки, както обикновено бързаше към уреченото място. Толкова беше вглъбен в мислите си, че дори не усети, че срещу него върви друг човек. Внезапно се блъснаха един в друг и нетипично за него се обърна да се извини. И когато видя субекта, стоящ пред него, през тялото му мина една смразяваща бъркотия от емоции. Той видя сина си – синът, който изгуби преди години. Този син, който беше избрал да живее живота, който му е отреден, този, който го кара да бъде щастлив и сам да контролира. Да, това беше Ники Хамъра!

Вървеше, хванал за ръка малко момче. Беше доста променен, изглеждаше точно като онези средностатистически хора, на които преди не би обърнал и капка внимание. Работеше в театъра, печелеше месечно толкова, колкото преди бяха джобните му пари за ден, пребиваваше в малък, скромен апартамент, но беше себе си. Беше щастлив, свободен и живееше с избора, който беше направил. А именно – беше спасил не само живота на изоставено на произвола на съдбата дете, но и своя. Вече знаеше кой е, какъв е и какво иска да прави с живота си.

Ники се спря за момент, погледна баща си, огледа го добре – той сякаш не се беше променил. Изглеждаше все по същия начин. Изненадан, че не почувства нищо при вида на баща си, който не беше виждал години наред, той се обърна напред и продължи по пътя си. Продължи да живее живота си така, както може би тайно и несъзнателно винаги е мечтал!

Александра Стоянова, години
ученичка в

Романтична среща

Казвам се Ани и съм на 17 години. Досега съм имала много гаджета, но сегашният ми приятел Стефан е доста по-различен от другите. Един ден приятелят ми се обади и ми каза, че ще ме чака пред училище в 19.30 часа. В 19.30 бях там. Той дойде с обичайната си раница, но носеше шалче в ръката си. Той завърза очите ми и ми каза да му се доверя. Хвана ме за ръка и тръгнахме напред, вървяхме, изкачихме няколко стълби и накрая стигнахме. Каза да седна на пода и да не махам все още шалчето. Започна да шуми и да прави нещо. Попитах го какво прави, а той ми каза да бъда търпелива и да изчакам малко. Усетих, че налива нещо. Почаках още една минутка и той ми каза да си сваля шалчето. Трябваха ми няколко секунди, за да осъзная къде съм, бяхме във физкултурния салон на училището. Беше запалил една голяма свещ. Пред мен видях една бутилка с вино с две пълни чаши. Стефан каза, че искал да ми направи романтична изненада. Взехме чашите и отпихме от виното. Тогава чухме шум и видяхме, че една чистачка влезе. Трябваше ѝ малко време, за да ни забележи, а след това започна да ни крещи. Аз веднага се скрих зад Стефан, за да не ме забележи. Попита какво правим тук толково късно и започна да ни обижда. Забеляза бутилката и чашите в ръката му. Тогава видя и мен.

Аз излязох напред и разбрах, че това е съседката ми. Тя ми се развика още повече и каза, че ще каже на баща ми. Аз я умолявах да не му казва. Но тя беше твърдо решена да му каже. Тогава взе бутилката и ни изгони. Бързо излязохме от училището и започнах да се „панирам“. Много добре познавах баща си - ще „откачи“ като разбере. Беше ме много страх да не ме накаже и да не дойде в училището и да ме унижи пред всички. Стефан каза, че много драматизирам и какво толково ако ме накаже малко. Той нищо не разбираше и не познава баща ми. Изкрещях му, че всичко това е станало заради него. Тогава той се ядоса. Започна да ми крещи и се скарахме. Каза, че се е опитал да направи нещо романтично за мен. Бил работил за това вино две седмици. Също така, че знае, че не е като бившите ми гаджета и щом съм толково капризна да си ходя при тях и си тръгна. Трябваха ми няколко минути, за да разбера какво точно стана. Тогава осъзнах, че мога да го загубя и затичах след него за да го настигна.

Евелина Германова, 18 години
ученичка в ПГТ "Никола Вапцаров"

Семейство

„Какво хубаво семейство!"- обръщаха се съседите след тях.

Винаги двама - както в една стара песен, винаги хванати за ръка, или прегърнати. Усмихнати и чуруликащи като тийнейджъри. Пълна семейна идилия. И всичко беше прекрасно, докато не се скриеха зад панелните стени, изпращайки с носталгия - поне тя - последните остатъци на залеза, защото идваха черните вечери. Не толкова чести, но все пак ги имаше.

Ах, а какви бяха вечерите в миналото... Дълги... Понякога изпълнени с мълчание, но за какво им бяха думите тогава, след като сърцата и очите им говореха. А ръцете им танцуваха в тишината най-красивия танц - танцът на любовта.

Кога се настани помежду им, така и никой не разбра. Тя - ревността.

Здраво стиснала в ръка чаша, пълна с отровната доза алкохол, от която той все по-често се нуждаеше. До такава степен го беше обсебило лудото чувство на собственост, че тя загуби всички свои приятели и познати. Да я има единствено и само за себе си, това беше приоритетът му. Нямаха и семейни приятели. Никой друг не можеше да заслужи нейната усмивка или разговор. Те му принадлежаха. Оставаше ѝ едно много малко лично пространство, в което тя търсеше остатъкът от изгубената си същност - работата ѝ. И така откри виртуалният свят, където можеше да си всеки и всичко, но и да срещнеш сродна душа. Но тя не търсеше определеният човек, имаше го, макар и доста променен, но неин. Имаше и малката надежда, че нещата ще станат отново такива, каквито бяха. В този нов свят тя срещаше хора, с които просто искаше да общува. Нещо толкова силно липсващо ѝ в последно време. Но това се оказа поредният трън в очите му. Така започнаха и ония, другите вечери - с първия шамар, първия юмрук, първите грозни картини. И безброй многото сутрини, в които извиненията валяха като порой. Нощният мъж го нямаше, защото духът от бутилката си беше отишъл. Той беше пак онзи милият, любящ съпруг, когото нищо неподозиращите околни познаваха. А тя прощаваше за пореден път, защото обичаше, скрила дълбоко в себе си не толкова физическата болка, колкото болката на душата. Със изгрева на слънцето се раждаше новият ден, нова надежда за промяна. Това, което другите виждаха, беше усмихнатата млада жена, но едва ли забелязваха безцветните следи от сълзи и умората в бавно потъмняващите ѝ очи. А, любовта ли? Любовта им се луташе между нощта и деня и търсеше стария уютен дом.

Музикант

Старият музикант бе започнал да оглушава и чуваше само ехото от вътрешните си симфонии.

Обикновено се подвизаваше по центъра на града и поздравяваше минувачите с изискани реверанси, защото някога на сцената го бе правил по същия начин. Понякога му подхвърляха дребни монети, с които успяваше да купи хляб за дивите гълъби и нещо за себе си. При хубаво време предпочиташе да изнася концертите си на някоя пейка на площада пред пощата, а при лошо – в някой подлез... Това беше красива музика – Паганини, Шуберт, Вивалди, но много рядко се случваше някое младо момиче със замислени очи да забави крачка и да пусне стотинки в шапката; останалите в повечето случаи подминаваха безучастно – безкрайна колона от гърбове и силуети.

Напоследък старият маестро имаше чувството, че спомените все повече избледняват и трудно му се отдаваше да извика в паметта си образ или събитие за нещо много далечно; всичко притихваше и гаснеше в някаква непреодолима черна дупка заедно с прогресиращата глухота. Отдавна бе стигнал до един предел, когато изкуството се превръща в запаметено движение и пръстите сляпо следват своята невидима пътека по фонтаните на тишината.

Цигулката му беше някаква много стара имитация на Страдивари с малка пукнатина на задната плоскост, тоновете, които извличаше от нея, бяха чисти, разказващи магическа история. В такива моменти не беше ясно дали маестрото е буден или музиката извира вътре в сънищата му, защото около него всичко разцъфтяваше и облаците лягаха неподвижно в сенките на локвите.

Имаше вероятност да е буден, доколкото механиката го потвърждава, но може би не съвсем, защото присъствието му в сянката на Страдивари изглеждаше съвсем нереално на фона на доминиращия делник.

Всъщност, маестрото беше жив и сънуваше. Тези сънища често го спохождаха по време на концерт и там винаги имаше някой, който го чака. Дори си мислеше, че ако внезапно се събуди магията ще се развали и концертът ще пропадне, защото сънищата са винаги много по-красиви от реалността – нещо, което отдавна му бе пределно ясно.

Вече трудно си спомняше кой го е чакал и кога го е чакал; това беше един излинял образ от бездните на много далечни галактики, където достъпът е прекратен.

Понякога отсреща го гледаха две усмихнати очи и го докосваха две безименни ръце; опитваше се да ги хване, но после се сещаше, че е било отдавна и те отпътуваха зад пределите на вечността.

В спомена се тълпяха красиви жени и танцуваха красиво, защото красивите жени обичат да танцуват, а той ги даряваше с любов, защото само това имаше на разположение, и

музика, защото само това умееше, но после всичко това избледня и изчезна в периферията. Препускайки по следите, събирайки мрак от угаснали мигове, той бе излязъл на последната права, а времето ставаше все по-смътно и все по-неопределено. Понякога му се струваше, че времето пълзи ужасно бавно, а понякога вече е изтекло и последните песъчинки се процеждат в небитието.

Събитията се изнизаха в някаква ужасно дълга светла лента, почти сливаща се с вечността и почти губеща се в забравата; покрай него преминаха няколко погребения и няколко свидни небеса угаснаха, а вятърът отнесе некролозите в сивата неподвижност на локвите.

Вероятно някога е бил обичан, вероятно той самият е обичал; това сега няма значение, защото една неистова соната на Вивалди кънти отвътре със задушаваща тъга.

Разбира се, никой не се спира тук; кому е притрябвал някой си Вивалди и отминават всички в гръб – един по един все по-нататък и все по-далеч.

И сега тази болка горе вляво и тази разлюляна тишина – всичко влиза в програмата и всичко си има място в празното между петолинията, защото така е разпоредено свише. Навярно трябва да отиде да купи хляб и да нахрани дивите гълъби; слава Богу – има няколко дребни стотинки в шапката и няколко едри камъка в душата. Навярно трябва да купи цветя, защото утре е Задушница и има там, накрая на света един тревясал гроб, където някой може би го чака.

Сега, за последно ще трябва да изсвири серенадата на Шуберт, защото най-после се появи оттатък онзи силует; това е една красива жена, която често минава оттук и винаги оставя нещо в шапката. Интересно, че бе стихнала болката горе вляво и е някак приятно; дори студът е намалял, дори е почти топло и почти уютно. Вече се чува шумът от стъпките /подсказва го шестото чувство/; вече е съвсем близо; тя е, разбира се – ето сега и серенадата...

Сърцето му прелива от радост, когато тя се спира при него и, когато сяда отсреща на каменната колона – най-изящната скулптура от гробището на Византия. Не се е случвало никога красива жена да дойде тук и да седне отсреща; това си беше случайност и невероятен късмет.

Лъкът сам се плъзва по струните и пръстите му сами танцуват, следейки светлата ивица от безумния копнеж на онзи луд австриец – още малко трябва да се наблегне на следващата извивка, още нагоре; сега съвсем, съвсем тихо и съвсем топло; невероятен е този Шуберт...

Изведнъж се оказа, че площадът е празен и няма никой наоколо /къде ли са отишли/, освен само те двамата, а тя е същата онази, която някога бе изпратил /снимката я има на онзи некролог/, но сега се е върнала завинаги и болката вляво е изчезнала напълно; толкова е светло, толкова е бяло, толкова е истинско!..

После вървяха, хванати за ръце в една безкрайна лятна нощ по лунните пътеки и

шепнеха им скачащите извори на Заратустра и пееше им хора на цикадите; кога ли беше това? И дали изобщо се е случвало?

После танцуваха и браха цветя от градината на бог. После пиха вино. После още дълго вървяха все нагоре и все по-далеч, а някъде там, в дъното на тунела беше прозорец и къща.

Старият музикант не успя да се събуди от този последен сън. Той повече никога нямаше да може да се събужда, защото сънищата са красиви и в тях е събрана най-вълшебната музика на света.

Когато заглъхна ехото от сянката на Страдивари и камъните онемяха в тишината на януарската нощ, към него се приближи едно бездомно куче, впери учудено кръглите си очи, после облиза скимтейки ръката му и кучешката му душа се изтръгна в продължителен и много жален вой срещу небесата.

Това беше единственият опечален.

Георги Георгиев, 18 години
ученик в ПГТ "Никола Вапцаров"

Съседи в повече

Да живееш в блок казват, че не било интересно и било скучно, нямало какво да се прави...

Е да, ама не е така! И сега ще ви кажа - по-точно разкажа, една от многото случки с мен и моите воюващи съседи на моя етаж.

Ситуацията беше такава: Аз живеех в панелка, знаете какво значи да живееш в панелка….и да не искаш ставаш свидетел на какво ли не и чуваш неща дето след това с години ще сънуваш кошмари. И ще плашиш децата си с тези истории... Та, както казах, живея в панелка и съм точно в края на коридора - до стълбите. В другите два апартамента на етажа живееха моите съседи.

Така, да ви запозная все пак със съседите ми преди да ви кажа какво се случи.

В другия край на коридора живее млада красива госпожица, която свири в някаква група и има навик да „гали" ушите ми по цял ден. И цяла нощ с едни барабани, които си мечтая да ги направя на парченца някой ден, но това е друга история, както и да е..., а до нея живее една стара госпожа и нейното радио,

с което по цял ден ме тормозят с народната музика, както и миризмата от нейните-е „Уж" хубави домашни бисквити.

Аз по принцип съм спокоен и съм свикнал на тоя терор, и не ми прави впечатление, но точно в тази вечер не издържах и реших да изляза в коридора и тайно да погледам какво се случва. Скрих се зад ъгъла на стълбището и зачаках.

И ето какво се случи в онази спокойна и „нормална" за нас петъчна вечер…

Както обикновено младата госпожица си свиреше на ония барабани от сутринта и вече беше станало 21.30 часа, когато другата ми съседка не издържа и излезе в коридора с телефон, и се обади на полицията...

- Ало, полицията ли е? Моля ви се, изпратете ми една кола - 2..3 даже, моля ви се, спешно е много! Тука имам една съседка, която не спира да свири на някакви барабани. Не се издържа вече!!! Не, няма смъртен случай, но скоро ще има!

Явно, обаче полицаят не е бил много трогнат, защото я чух да казва: „Как може да спиш на работното си място?" - и след това млъкна.

Не след дълго (около 20 минути) дойде и полицаят, той беше едър, да не кажа –дебел, тромав, отегчен, най-вероятно, защото токущо го беше събудила, той позвъни на звънеца. Тя му отвори и го покани в тях. После започна да си „рекламира" прословутите ѝ домашни бисквитки с думите:

- Ооо, другарю полицай, заповядайте, влезте!

- Добър вечер, какъв е проблема…?

- Заповядайте, седнете, почерпете се от бисквитите. Домашни са!

- О, благодаря…, кажете сега какъв е проблема?

Той явно вече си беше натъпкал устата с тея бисквити, защото много не се разбираше какво казва, но, продължиха да говорят…

- Вижте сега, другарю полицай, моята съседка не спира да свири вече цял ден, аз не мога-а да си почивам, с тея барабани само шуми, не мога даже един турски сериал да си изгледам на спокойствие.

- Какъв шум, аз не чувам нищо...

Явно другата съседка беше спряла да свири, защото наистинаа настъпи гробна тишина…

- Ама как не чувате нищо, вижте, елате до стената и чуйте!

- Нищо не чувам, какъв шум, какво нещо?

- Вижте, другарю полицай, отидете все пак и проверете, не се издържа!!!

И докато му казваше да ходи и да провери, госпожицата с барабаните започна отново да свири. Това изглежда е стреснало полицая и той извика:

- Ама какъв е тоя шум..?

- Ето, виждате ли, господин полицай! Отидете и проверете! Заключете я тая, не искам да я виждам повече…

Полицаят, ядейки останалите в ръката му бисквити, позвъни на звънеца и зачака.

След няколко минути звънене вратата се отвори и излезе младата дама с палки за барабани в ръцете.

- Добър вечер. Полиция! Тук съм по повод това, че вдигате шум и тормозите съседката ви до вас.

Младата госпожица излезе в коридора и като видя съседката си - избесня.

- Какво иска тая „дърта чанта”?

Съседката пристъпи към младото момиче и ехидно и каза:

- Може да съм дърта чанта, но съм „лачена”!

Момичето бързо ѝ отговори: - Ама, влачена!

- Виждате ли, другарю полицай, виждате ли какво е днешното поколение! Никакво уважение към по възрастните хора. Направо ѝ конфискувайте барабаните и я затворете.

- Ей, дърто, барабаните няма да ми се пипат, ако ти преча отивай си на село!

- Ето виждате ли, другарю полицай, как ми говори. Направете нещо!

Полицаят с натъпкана със сладки уста, така че почти му се разбираше, каза:

- Часът е 21.58 и по закон има право на още две минути да свири. Сега нищо не мога да направя.

Старата дама го погледна учудено и каза:

- Какво да свири? То нейното не е никаква музика. Да беше нещо народно, например „Китчице, китчице...”.

В този момент старата дама запя и започна да играе хоро в коридора.

Веднага като я чу младата дама започна да удря палка в палка и запя някаква хеви метъл песен.

Започна едно надпяване в коридора, което ме накара да си запуша ушите. Полицаят се потеше обилно, гледаше си постоянно часовника и когато преглътна и последната сладка извика силно:

- Стига! Млъкнете!

Обърна се към младата дама и каза:

- Часът е 22.02. За нарушаване на обществения ред, тръгвай пред мен!

На лицето на старата дама светна ехидна усмивка и тя побърза да се надсмее над младата дама.

- А така, сега ще видиш ти какво те чака!

В този момент полицаят се обърна и към старата дама и каза:

- Вие също тръгвайте пред мен!

Старата дама с подвита опашка, мърморейки, тръгна след младата дама и заедно с полицая се качиха в асансъора. В блока настъпи невероятна тишина.

Аз се прибрах в моя апартамент, но една мисъл не ме напускаше „Как ли двете ще прекарат нощта в една килия?”.

Глория Стоева, 18 години
ученичка в ПГИМ "Йордан Захариев"

Амнезия

Събудих се. Навън беше тъмно, влажно, смутно. Чуваше се шумът на минаваща кола през локва. Стаята се огряваше от лунната светлина, струяща през клоните на дърветата и въплащаваща сянката си в чудовище. Бях потен. Сърцето ми биеше така силно, сякаш ще изскочи пред гръдния ми кош. Кошмарът, който сънувах, беше така реален. Все още усещам ръката на жената, която ме хвана. Все още усещам миризмата на трева и все още имам чувството, че някой ме преследва. Жената..., не мога да избия образът на жената от съня ми. Красива като ангел. Бялата й кожа подчертаваше сините й очи, в които потъваш, сякаш са дълбок океан, а ярко червената й коса допълваше идеално съвършеното й лице. Досега не бях виждал в живота си или пък обратното? Дали може да сънуваш образ, който не си срещал през живота си? Налях си чаша вода и си легнах обратно. Заспах.

Събудих се сутринта.

Слънчево е.

Отварям прозореца и ме лъхна мириса на изпаренията от снощния дъжд, напомни ми на миризмата, която усещах, когато валеше в родния ми град. Облякох се, взех чашата с кафето, раницата и ключовете, заключих и тръгнах по стълбите надолу. Вече бях на последното стъпало и изпитах неприятно чувство в корема.

Страх.

Болка.

Лошо предчувствие, че нещо гадно ще се случи. Отворих входната врата, стъпих на тротоара.

Грешка.

Чувам тихият глас на жена. Всичко е черно. Опитвам се да отворя очи.

Не мога.

Боли.

Всичко.

Дори дишането е болезнено.

Лека светлинка преминава през очите ми.

- Хайде, Райън, глупако, напъни се и отвори шибаните си очи. Майната й на болката.

Бавно започвам да отварям очите си. Те парят от светлината. Трябват ми няколко секунди да се адаптирам със светлината от слънцето, огряваща цялата стая. Оглеждам бавно стаята, виждам непозната жена на средна възраст, седяща на един диван с най-добрата ми приятелка Кристин - в края на стаята.

Всичко е бяло.

Двете ме забелязват и ахват от удивление.

- Райън! О, боже, Райън, ти си буден! - казва Кристин и ме прегръща силно. Виждам очите й пълни със сълзи.

- Какво по дяволите става?

- Райън, не си ли спомняш какво стана? Ти претърпя инцидент. Преди два месеца, когато си излизал от вас, един пиян шофьор не е могъл да овладее колата си и те е бутнал секунди след като си стъпил на тротоара. Сблъсъкът е бил толкова силен, че шофьорът е умрял на място, а ти си изпаднал в кома. Лекарите се учудиха как си останал жив, изглежда, че за втори път извади късмет. Радвам се, че си добре.

- Какво искаш да кажеш с това за втори път ? И каква кома?

- Инцидентът, който стана преди три години. Ти и Карън…

- Карън?

- О, боже, Карън!

Сега си спомних всичко. Спомените ми нахлуха в главата за секунди. Всички толкова болезнени. Сега си спомням инцидента. Карън - жена ми, тя… Тя, умря в него. Преди три години, когато колата ни се преобърна в езерото. Вратата й не се отвори. Опитах да направя всичко, за да я спася, но усетих как тялото й започна да се отпуска и посинява. Тогава заспах и спомените ми отново започват да се губят. Защо си спомних по дяволите сега ме боли повече от преди.

- Карън е мъртва, нали?

- Да, Райън, не си ли спомняш?

- Не, не, спомням си, но малко бледо. Губят ми се много неща.

- Това е от удара от катастрофата и от дългото седене под вода без кислород. След като се събуди не си спомняше почти нищо и лекарите преценихa, че не трябва да ти припомнят какво е станало. Предложиха, че ще е по-добре за теб ако не си спомниш.

- Да. Защо живях три години в пълно неведение, в лъжа? Ако не беше тази катастрофа така и нямаше да разбера за Карън.

Тогава очите ми се напълниха със сълзи и настъпи тишина. Медицинската сестра отиде да извика лекаря.

- Здравейте, виждам, че сте се събудил. Как сте? Боли ли Ви нещо? Гади ли Ви се?

- Болят ме малко мускулите, но иначе съм добре - колкото може да е добре човек след катастрофа?

- Радвам се, това е добре. Вижте, господин Картър…

- Наричайте ме Райън.

- Добре, Райън, след като Ви е бутнала колата, сте паднал на главата си и сте изпаднал в кома. Изглежда сте пукнал малка част от черепа си, която се е забила в мозъка Ви и го притиска. Опитахме оперативно да я махнем, но се оказа, че ако я махнем, ще умрете.

- Ако остане в мозъка ми?

- Не мога да кажа със сигурност, но може би ще живеете още няколко месеца. Три-четири, може би - половин година. Съжалявам, направихме всичко възможно.

- Аз…, няма проблем. Благодаря Ви, все пак!

- Добре, сега предлагам да го оставим да си почине - каза лекарят на Кристин и двамата излязоха от стаята.

Останах сам с мислите си. И сега какво ще правя? Имах няколко месеца, а имам да направя толкова много неща или не? Изведнъж се унесох и заспах. Започнах да сънувам… Бях в една кола под водата. Изведнъж до мен се появи жената от съня ми. Осъзнах че това е жена ми: „ - Райън, сега осъзна ли какво става? Толкова много време се опитвам да ти обясня всичко, но лекарствата, които пиеше подтискаха спомените ти. Отчасти се радвам, че колата те бутна, за да си върнеш спомените си. Райън, има начин да сме заедно. Ако умреш ще може да сме заедно завинаги. Обичам те!

- Мила, това е само сън. Въобразявам си. И аз те обичам, но ти си само образ в съня ми.

- Не е така, ще ти докажа, ако пожертваш живота си ще можем да сме заедно завинаги. Парченцето, което притиска мозъка ти и без това ще те погуби. Моля те ела...”

След това чух шум и се събудих.

Целият бях мокър, а в ръката си държах водорасли и миришех на риба. Какво по дяволите става, как така това, което се случи в съня ми, се превърна в реалност? На шкафа до мен имаше оставена бележка: „Ако ме обичаш, ела! Карън”

Всичко това явно е истина, навън беше тъмно. Стаята беше огрята от луната. В главата ми беше пълна каша. Какво да правя? Да продължа да живея с мисълта за нея, въпреки че тя няма да е до мен, или да умра веднага и да сме заедно завинаги?

„ - О, Райън, глупак такъв, наистина ли си зададе такъв въпрос?!?”

Пулсът ми се ускори. Махнах системата от вените си. Облякох дрехите, които намерих и тръгнах по коридора. Излязох навън, качих се в едно такси и отидох до вкъщи. Качих се по стълбите, влязох вътре, взех ключовете от колата и излязох навън отново. Карах по пътя за езерото до което катастрофирах с жена си. Вече го наближавах. Ръцете ми се изпотиха, пулсът ми се увеличи на макс и ми се зави свят. Ето вече съм точно пред езерото, настъпих педала на газта и влязох в езерото. Започнах да потъвам. Стана ми студено. Вече въздухът ми намаляваше все повече и повече, тогава видях Карън. Явно умирах. Хората казват: „Когато умираш, виждаш най-скъпото и красиво нещо в живота си.” Тя ме хвана за ръката и сякаш държеше духа ми.

Сега бях готов да умра, вече нямах пулс.

Тялото ми отиваше надолу.

Беше отпуснато и студено.

Потънало.

Анна Дингозова, 15 години
ученичка в ПМГ "Проф. Емануил Иванов"

Силата на думите

Бащата седи и пуши лула, държи вестник в ръката си и се подсмихва доволно. Зад него се прокрадва Мария, която хвърля раницата си към края на сцената, придвижвайки се много бавно към вратата. Баща й се подсмихва, но я изчаква докато почти излезе.

Баща: Мария, накъде моето момиче?

Мария: Ааа…Здрасти, тате!Аз отивах да…Да хвърля боклука!

Баща: Къде го боклука? Това не е ли раница?

Мария: Да, раница е…Само че вътре има боклук.

Баща: Какъв боклук? Я извади да видя.

Мария нервно се озърта, започвайки да тъпче на едно място: Ама тате…Чакат ме!

Баща: Я дай, вади, вади.

Бащата става и взима раницата на Мария. Започва да я разглежда и я отваря, а отвътре изпадат чифт маратонки и спортен екип.

Мария: Тате, нека ти обясня…

Баща: Какво има да ми обясняваш? - повишава тон – Нали говорихме!?

Мария: Тате, всички спортуват нещо и всеки се събира с приятели да ходят по състезания!

Баща: И какво е тоя път? То не беше ръгби, спортна гимнастика, плуване… Сега какво е?

Мария: Отивам на футбол. – навежда се и започва да си събира нещата.

Баща: Ама футболът е мъжки спорт…

Мария: Може, обаче ме викнаха и трябва да отида. – слага си раницата – Пък и съм доста добра…

Баща: Марш в стаята…

Мария: Ама…

Баща: Бързо си отивай в стаята! – сочи и с пръст и се разкрещява.

Мария се ядосва, започва да роптае. Изведнъж звънва телефон.

Мария: Тате, търсят ме, сега какво да им кажа?!

Баща: Че няма да ходиш.

Мария: Оставаме с човек по-малко! Сега заради мен няма да може да играят!

Баща: Какво намираш толкова в тази игра, че постоянно се опитваш да ми се изплъзнеш и да отидеш да тичаш!? Ти знаеш ли какво може да стане!? Момчетата знаеш ли как играят? Ще те ритнат, ще те ударят да паднеш - там да се потрошиш!

Мария се засмива: О, боже, защо всеки път когато реша да спортувам и ти ме спираш!?

Баща: Опитвам се да те предпазя, защото не искам да те ударят лошо и после да тичаме по болниците…

Мария: Да…

Баща: Добре, добре…Ходи си ти, играй. После да не ми ревеш тука само. – сяда си на стола и продължава намусено да чете – Хайде, отивай. Аз съм си тука, после ела.

Мария тръгва да излиза, но се спира и се обръща: Защо се цупиш сега?

Баща: Нищо, отивай, че те чакат…

Мария: Няма. – оставя си раницата на земята – Докато не се разберем веднъж завинаги няма да изляза, защото после ми влияе целият този скандал на играта. Всеки път е така… - сепва се и се усеща, че не е трябвало да го казва.

Баща: Друг път? Значи не отиваш да играеш футбол само за сега? Ходиш си редовно на тренировки?!

Мария: Да, да ходя! И трябва да ти кажа, че чувството е прекрасно, просто! – сяда на отсрещния стол, но не гледа към баща й, който е просто изумен.

Баща: И това тук – сочи раницата – това е екипът ти? Официалният ти екип?

Мария: Да.

Баща: А ходите ли по състезания?

Мария: Чакай… - излиза от стаята и след миг се връща с купи и медали – Виж!

Баща й поема трофеите и гледа с почуда.

Баща: Майка ти знае ли за това?

Мария: Тя даже идва на мачовете. Искаше да ти кажа, обаче не й дадох, защото знаех, че ще спреш да ми даваш да ходя на тренировки…

Баща: Това три първи места ли са? От три поредни години?!

Мария: Този тук е от годината, в която започнах да тренирам. Когато получихме този – сочи друг медал - си навехнах крака и нашият отбор се сби с другия. Едва не ни отстраниха от игра. Последният медал беше най-труден за печелене…

Баща: Не знам какво да кажа…

Мария: Разбираш ли защо искам да играя? Добра съм в това и другите също мислят така, да не мислиш, че ще си губя времето в нещо безполезно?

Баща – поглежда я и се усмихва вяло: И сега имате мач?

Мария: Борим се за първо място отново.

Баща: Ами добре…

Мария, усмихната: Пускаш ме да отида?!

Баща: Е, не съвсем. Още не. – той кимва отрицателно с глава и излиза от сцената, докато Мария е на път да се разплаче.

След миг баща й се връща и носи палтото си. Облича го и прегръща дъщеря си, подавайки и една футболна топка.

Баща: Сега вече си готова. Звънни и им кажи, че ще дойдеш всеки момент.

Мария – засмива се: Благодаря, тате!

Излизат.

Моника Пейчева, 18 години
ученичка в ПГИМ "Йордан Захариев"

Просто не издържах

Беше гаден съботен ден. Въпреки че времето беше хубаво, аз исках просто да си седя вкъщи и да си чета книгата. Но естествено съдбата не беше на моя страна. Точно в най-интересния момент телефонът звънна с познатата до болка мелодия. Не исках да вдигам, но нямах особено голям избор. Тя щеше да продължи да звъни, а накрая просто щеше да дойде до вкъщи. За нея няма лично пространство или желания, винаги става това, което тя иска или просто не става нищо.

- Какво пак иска? – попитах се на глас. Защо просто не ме остави на мира? – продължих да си говоря сама, това момиче ме подлудяваше. - Сигурно пак се е скарала с гаджето си и затова сега ми звъни! - казах си нервно и хвърлих книгата на масата пред мен. - И той сигурно пак ѝ е купил гривна или обици... - вече беше време да вдигна.

- Да, Мони! - казах по възможно най-милият начин, молейки се този разговор да свърши по-скоро.

- Здравей, слънце, как си, какво правиш? - продължи тя, без капка заинтересованост в гласа.

- Ами нищо интересно, просто.... - и бях прекъсната от гласа ѝ.

- Еми, то и без това нищо интересно не се случва в твоя живот. Та искаш ли да излезем? - тя замълча, чакайки моят отговор.

- Еми не знам, не мога в момента - взех книгата от масата и се настаних удобно на стола.

- Да бе, не можеш, сигурно пак четеш оня глупав любовен роман? – мразех, когато е права, хвърлих книгата и взех шала, който плета за кучето си.

- Ами то..., ако не четеш книгата, значи плетеш шала за кучето ти? - чух тихият ѝ кикот от другата страна на линията, тя знаеше, че е права и това ѝ доставяше удоволствие.

- Не, не плета шал! - оставих го зад мен и просто погледнах тавана.

- Добре тогава, просто спри да гледаш тавана, обличай нещо и идвай в нашето кафене - по дяволите тя вече го беше решила аз просто трябваше да се съглася.

- След колко време ще си там? - примирих се, че ще трябва да я видя, но това беше краят, просто щях да ѝ кажа всичко, което ми тежи.

- Вече съм тук. Чакам те, идвай до 10 минути - отсече го все едно аз нямам думата.

- Но аз не мога да се оправя за 10 минути. А и нали... - бях прекъсната от досадното ѝ гласче.

- О, все едно имаш кой знае какво да се оправяш и без това имаш две блузи на кръст..., просто облечи нещо и идвай - дори не можах

да ѝ отговоря, тя вече ми беше затворила и чувах само сигнала на телефона.

- Да, Мони – казах на себе си и започнах да се приготвям.

Вървях към кафенето и си мислех как да ѝ го кажа. Как да кажа на най-добрата си приятелка, че не искам да я виждам повече, че не искам да ми звъни. Просто не издържах вече, писна ми да слушам нейните глупости, как и какво се е объркало и как гаджето ѝ и е подарило гривна, и как гърбът я боли, защото е изгоряла докато е била на почивка с любовника. Наистина ми писва. Тя казва, че нямам социален живот, еми, то как да имам като аз съм постоянно заета с нейния. Направи това, направи онова, ела там, донеси ми това, говори си с мен докато се прибирам. Тя е просто ужасна. Вървях към масата, където беше седнала и потропваше нервно с нокти по стъклото. Сигурно са минали повече от 10 минути щом е нервна.

- Здравей, Мони! - казах и фалшивата усмивка се залепи на лицето ми.

Вече не се усмихвах искрено около нея, преди ме караше да се смея с глас, докато си разказвахме истории, но сега беше различно. Тя се беше променила, беше се превърнала в друг човек, човек, с когото аз не исках да имам нищо общо вече, и днес щях да ѝ го кажа.

- Здравей, слънце! – възкликна тя, понякога имах чувството, че не ми помни името, защото винаги ме наричаше „слънце".

- Дай да те целуна - направи се, че ме целува по двете ми бузи.

- Мони, трябва да поговорим - казах аз докато се настанявах на стола. Колкото по бързо свършех с това, толкова по –добре.

- Мисля че не... - и отново бях прекъсната, но този път не от нея, а от някакъв мъж с китара.

- Свободно ли е при вас, момичета - попита провлачено момчето.

„Боже, от тук можех да подуша алкохола!"

- НЕ!- отсече Моника. Той дори не я разбра, просто си дръпна стол и седна на нашата маса.

- Казах, че НЕ Е свободно! – повтори тя без дори да го погледне.

- Аа..аа, добре..., извинявам се – каза момчето и се премести на масата до нашата. Чудно, само това ми трябваше „публика".

- Мони, наистина искам да погово... - и отново, вече ми писваше да ме прекъсват, почвах да се нервирам, а това не беше хубаво.

- Може ли да ви почерпя по една биричка, момичета? - провлачи момчето като се обърна към сервитьорката и извика: Три бирички, ако обичате!

- Не, благодаря, не пием - този път се обадих аз.

- Еми, тогава само за мен! – викна той към сервитьорката.

Моника ме дръпна и започна да говори отново.

- Недей да говориш с него. Говори си с мен. По-скоро ме слушай. Няма да повярваш какво ми се случи - започна тя, но този път беше прекъсната от китариста.

- Момичета, може ли една цигарка? - погледна ни той.

- Тук не се пуши - отговори Моника, раздразнена, че не е единствената в светлината на прожектора. Тя отново ме дръпна и продължи разказа си.

Не я слушах. Чувах само част от изреченията ѝ: „Той ми изневери.", „Купи ми гривна.", „Заведе ме на ваканция.". Боже, гласът ѝ беше отвратителен, писклив и досаден. Не издържах.

- Мони, трябва да ти кажа нещо.

- Тя иска да ѝ каже нещоооо! - изпя момчето, като дрънкаше несвързано по китарата си.

„Кой по дяволите му е казал, че може да пее?" - вече серозно ми писваше от този. Хванах струните на китарата, докато не усетих как вибрациите им намаляват и спират напълно по пръстите ми. Погледнах го и с възможно най-милият глас, който имах, започнах да говоря:

- Моля Ви, опитвам се да ѝ кажа нещо важно в момента! - той се опита да изсвири нещо, но аз все още държах китарата... Тя продължаваше да говори, а той да свири..., думите му се набиваха като пирони в главата ми. Не исках това да продължава, не издържах повече, тя не ме уважаваше, нито ценеше, а аз не исках такъв приятел. Дори пияният китарист, разбираше болката ми и я пренасяше в песните си. Не осъзнавах каво правя, в един момент седях на стола и я слушах, в следващия - крещях. Всичко, което мислех, просто излезе от устата ми, нямах никакви спирачки. Думите се изнизваха една след друга. Обикновено бих се спряла и бих премълчала, но не и този път. Това беше краят.

- Не искам да те виждам повече, никога не ме търси отново! - това беше последното, което казах преди да изляза от кафенето. Смътно чувах как той ѝ говори нещо, не, не ме интересуваше. Това беше част от живота ми, която не ме засягаше вече. Вървях по улицата и дишах спокойно за пръв път от толкова много време. Мислех си, че всичко е приключило до момента, в който телефонът ми звънна с мелодията, от която ме побиваха тръпки.

УЖАС! - беше тя.

Александра, години
ученичка в ПМГ "Проф. Емануил Иванов"

Доброволци в училище

Това се случи след матурите. Аз и моите приятелки решихме доброволно да боядисваме училищната ни стая. Събрахме пари и купихме боя. Това беше добре възприето от директора, който ни похвали, а нашите съученици ни се подиграваха. В същата стая се бяха провели матурите по български и математика и в стаята все още стоеше камерата, с която се наблюдаваха матурантите. Точно тази камера ни създаде и големите проблеми. В началото ние не я забелязахме и може би това беше нашата вина. Когато започнахме да боядисваме с голямата стълба, естествено, за да ни върви работата, си пуснахме музика от телефона на моята приятелка и започнахме да боядисваме танцувайки. Беше ни много забавно и някак си без да се усетим танците и закачките помежду ни станаха по-важни от боядисването. Използвахме четките с боя да се мажем самите нас, а не да боядисваме стените. Може би прекалихме, но така става, когато сме заедно. Дори и в дискотеките с моите приятелки събираме очите на момчетата, като ни хване „лигнята". В този ден се случи същото, даже както казах, беше по-забавно, защото имахме и боя. Точно в разгара на купона в стаята връхлетя директорът и започна да ни крещи и да ни обижда, и колкото да се опитвахме да му обясним, че ще изчистим всичко, той продължаваше да ни заплашва, че ще ни накаже за непристойно поведение в училище и че има неоспорими доказателства, продължи да ни вика, че училището не е за „мръсни танци". Тогава ние разбрахме, че той ни е наблюдавал чрез камерата през цялото време. После ни каза да напуснем стаята, а в понеделник да доведем родителите си. Ние си тръгнахме с наведени глави и по пътя към нас се чудехме какво да кажем вкъщи и се обвинявахме една друга за „белята", която бяхме направили. По-важното е какво се случи след това. Вечерта отново се събрахме същата група и като разбрахме, че никоя не е казала на родителите си, решихме да отидем на дискотека. Беше събота, а до понеделник все нещо щяхме да измислим. В дискотеката беше и кулминацията на нашата история.

Докато танцувахме на дансинга забелязах една група момчета, които седяха в сепарето и гледаха телефона на Георги, така се казваше синът на директора. Те ни сочеха с пръст и се заливаха от смях. Моята приятелка Криси не издържа и отиде при тях, за да види какво е толкова смешно. В тъмнината видях как тя отскубна айфона на Георги и бързо се промъкна между танцуващите към

мен. Хвана ме за ръка и бързо излязохме от дискотеката, бягайки с телефона на Георги. Групата момчета от сепарето ни подгониха, но им пречеха танцуващите в препълнената дискотека. Това ни даде време да излезем навън и Криси да ми покаже клипа от телефона на Георги. Това, което видях ме потресе! На дисплея на телефона виждах днешното ни „Изпълнение“ с боядисването в училище. Не знам как, но Георги - синът на директора беше свалил на телефона си запис от камерата на стаята в училището. Когато Георги и останалите момчета излязоха аз вече държах айфона, който беше много скъп, високо над главата си. Той ме видя и замръзна, разпервайки ръце, за да спре приятелите си, за да не направя нещо с телефона му. В този момент дойдоха и застанаха до нас и другите момичета. Те, видяли, че става нещо и бързо излезли след нас. Ситуацията беше много смешна. Аз с високо вдигната ръка с телефон в нея, готова да го ударя в земята, всички други, замръзнали на място, сякаш в ръката си имам бомба. Като на филм!

Тогава ми хрумна гениалната идея! Бавно извадих от чантичката си моя телефон, дадох го на Криси и ѝ казах да го даде на Георги. Той ме гледаше тъпо и недоумяваше какво става. След това му казах да се обади от моя телефон на баща си - директорът на училището, и да му каже какво става. За голямо мое учудване той се отдалечи и наистина се обади. Нямам представа какво са си говорили с баща му, но накрая той каза, че баща му е казал да не разкарваме родителите си в понеделник за такива дребни неща. Тогава аз прехвърлих клипа на телефона на Криси от неговия айфон и го изтрих в неговия. Върнах му телефона, като му казах, че ако някъде видя отново този клип ще заведа дело срещу баща му и него. Не знам дали това е възможно, но аз самата се учудих на увереността в думите ми в този момент. Около нас вече се бяха събрали много хора, които искаха да разберат за какъв клип става въпрос и може би това смути Георги и той бавно се завъртя и влезе в дискотеката.

На другия ден, в неделя, аз и моите приятелки се бяхме събрали в нас, за да гледаме на компютъра клипа от телефона на Криси. Точно когато се заливахме от смях влезе баща ми и погледна в екрана на компютъра. Ние замръзнахме. Той изгледа клипа до края и каза:

Много сте „добри“ бе, момичета!!!!!

Виктор Георгиев, 19 години
студент

Една повтаряща се история

От малък град съм и съм на 19 години. Аз съм един от многото зависими, които не са имали прекрасен живот преди зависимостта, но сега той е много по-ужасен.

Не помня някога да съм живял с баща си, но мисля и че не ми е трябвало, защото той е разсипвал живота на майка ми, която на свой ред го е изгонила.Отначалото си мислех, че липсата на контрол ме е направил това, което съм в момента, но после разбрах, че греша и че за всичко съм си виновем само аз.

На десет години по случайност с мой приятел намерихме две кесии трева на квартален дилър, който ги беше скрил в един вход, в който се криехме да пушим цигари. Веднага ги занесохме на брата на момчето, защото той беше наясно с тези неща и, разбира се, го накарахме да ни „просветли". Той на драго сърце се съгласи и ни сви две цигари, които буквално промениха живота ми.

Намереното количество бързо свърши, като той ни помагаше в пушенето. След това дойде моментът, в който трябваше сами да си набавяме. Понеже живея в град, в който да си намериш дрога е като да си купиш хляб, намирането беше много лесно.

Намерих си компания, в която наркотиците бяха начин на живот. И ми харесваше този живот. Започнаха да ме вкарват в далавери за трева - първо малки, после по-големи и така нататък всичко по реда си.

Когато бях на четиринадесет, същата та-зи компания, която си бях намерил, ми предложи да опитам амфетамин и аз, разбира се, като поредното глупаво хлапе се съгласих, за да бъда част от тях. Но и това не беше само веднъж. Започна се всеки ден, започнаха лъжите вкъщи, за които майка ми си нямаше и представа, защото дори и не подозираше, че може да употребявам наркотици, но уви, беше така.

Не се мина много време - някъде около година, и се намери и кой да ми предложи хероин, защото наркопазарът търсеше своите жертви. Аз отново взех глупавото решение да се съглася. Много ми хареса и в следващите дни започнах да мисля само за това как да си набавя.

И тогава започна истинската лудост на моя живот, който с лека ръка опустоших.

От много добър ученик на класа се превърнах в проблемния на училището. След това предпочитах да ходя да се друсам, вместо да ходя на училище, защото, за да си купя наркотици, не ми трябваше образование. Накрая стана така, че майка ми не издържаше, защото, без да усети, бях станал неконтролируем.

Изнасях каквото ми падне и никой не можеше да ме спре дори и когато ме хванеха в крачка с вещите, които тъкмо изнасях за да си набавя поредната доза.

Започнаха дела за кражби, които правех с „приятелите ми". Накрая, колкото и да я болеше, майка ми ме прати в София - при баща ми, с мисълта, че когато отида там и съм далеч от тази среда, в която бях, всичко ще се оправи.

И тук всичко отначало - нови наркомани, нови дилъри, които чакаха всеки ден да им се обадя и да вземат поредните откраднати пари, за да ми пробутат поредната доза смърт.

И въпреки че го осъзнавах, не можех да спра. В момента още съм зависим, но последните дни майка ми реши, че не може да ме гледа как се убивам. Седнаха на разговор с баща ми. Двамата бяха категорични, че трябва да ме изтръгнат от тази среда, че трябва да отида някъде да се лекувам. Но ме е страх от това, въпреки че знам в каква помия съм се забъркал, не съм сигурен, че мога да спра...

Владислав Димитров, 16 години
ученик в ПГЕС - Кюстендил

Различни изречения в семейния уют

- До пет минути да си си вкъщи!
- Ама, мамо, не може ли още малко?
- Не, прибирай се веднага!
- Оф, добре.

Лили се прибра, а майка ѝ я чакаше на вратата с кисела физиономия. През това време баща ѝ разсеяно, четеше вестник.

- Трябваше да си се прибрала преди десет минути, но това не ти е най-малкият проблем. Съседката от третия етаж каза, че те е видяла зад блока.

- Еми, то престъпление ли е да се седи зад блока?

- Не ми се прави на много остроумна, била си с оная, как ѝ беше името, Ивета ли, Ива ли ... , нали ти забраних да се виждаш с нея ?!

- Какво ти е направила Ива?

- Не ми ли стига това, че ми се правиш на лесбийка, пък и твоето арогантно отношение ми идва в повече.

- Това си е моят живот!

- Да, но все още живееш под моя покрив. Огняне, кажи нещо, дъщеря ни пропада!

Бащата, незаинтересовано повдигна глава

и след като не каза нито дума, мързеливо се изтегна на дивана.

- Лилия, хората говорят, смеят ни се, а на теб явно не ти пука особено.

- К'во ти пука за хората? Искаш да кажеш, че думите на съседите са ти по-важни от моето щастие?

- Не ми викай! Събирай си багажа и си тръгвай, не си добре дошла в този дом!

Внезапно от вратата се появи Филип, големият брат на Лили.

- Какво по дяволите става тук? Защо крещите?

- Филе, кажи на мама, иска да ме изгони!

- Мамо, не прави глупости, моля те!

Майката дръпна Лили за ръката и я насочи към изходната врата. С поглед, пълен с ярост, тя се обърна към Филип и каза:

- Ако не искаш да я последваш, по-добре си замълчи!

Филип отиде до баща си и със сълзи на очи помоли за помощ.

- Тате, няма ли да направиш нещо по въпроса?

Бащата мудно свали вестника и единственото нещо, което промълви беше:

- Аз вече нямам думата в този дом...

Настъпи гробна тишина. Лили затръшна вратата, този път нямаше кой да я спре.

Лили и Ивето се бяха разбрали да се видят.

- Лили, какво се е случило?

Лили със сълзи на очи отговори, че са я изгонили и няма къде да отиде. Ивето я гушна и ѝ каза, че не трябва да се тревожи, тази нощ можеше да остане у тях. Нощта беше прекалено дълга и те имаха предостатъчно време да разговарят за живота. Поеха към апартамента на Ивето, тя живееще с баща си и брат си, който изобщо не харесваше Лили.

- И сега, какво ще правя? Нямам чисти дрехи и пари - каза Лили с насълзени очи.

- Всичко ще е наред, ще се справим заедно, ще ти заема дрехи.

- Какво ще стане с кандидатстването ни? Откъде ще намерим пари за каквото и да е?

- Спокойно, ако трябва аз ще почна да работя, ще измислим нещо.

- Да, обаче, целият свят е срещу нас...

- Тогава ние двете ще бъдем срещу него!

Те влязоха през входната врата и в коридора се засекоха с Мартин, братът на Ивето, който почна да крещи:

- За к'во тая лесбийка е у нас? К'во ми я водиш тука?

- Не съм длъжна да ти давам обяснения, не се дръж като кретен, отиваме в стаята ми.

Ивето затръшна вратата зад себе си.

- ШИБАНИ ЛЕСБИЙКИ! МРАЗИМ ГИ! - чу се как крещи Мартин.

Андреа Йовева, 17 години
ученичка в ПМГ "Проф. Емануил Иванов"

Искаш ли да те нарисувам

Тази история ми се случи в болницата. Казвам се Катя. Бях приета в болничното отделение заради болки в корема и в моята стая настаниха друго момиче, което, дочух от сестрите, се е опитало да се самоубие. Тя се казваше Лия.

Лия беше толкова хубава, толкова мила, че в първия момент не повярвах на очите си. Гледаше ме плахо и не задържаше погледа си дълго върху мен, сякаш от нещо се срамуваше. На шкафчето до нея видях един портокал и един скицник с моливи.

- Рисуваш ли?

- Понякога ... .

Това бяха единствените думи, които разменихме в първия ден.

В болницата ми беше доста скучно и единствено идването на родителите ми ме разнообразяваше, а това все повече ме караше да броя дните до моето изписване. На третия ден Лия наруши мълчанието си, взимайки скицника и моливите:

- Искаш ли да те нарисувам?

- Къде трябва да застана?

- Седни на леглото, там светлината от прозореца е по-добра.

Седнах и зачаках с голямо любопитство, защото за първи път позирах. Издължените ѝ пръсти хванаха молива и тя за първи път задържа погледа си върху мен за по-дълго. В големите ѝ очи забелязах искрици на удоволствие, което го нямаше досега. В един момент си помислих, че не тя, а аз я рисувах с поглед и бои, направени от моето любопитство. Усещах някакво чувство на близост, а се познавахме едва от три дни. Чувствах се странно и някак си особено спокойна, когато вратата се отвори и влязоха една дама и един мъж. Помислих си, че това са родителите ѝ, но начинът, по който ме помолиха да изляза разбрах, че това са някакви хора от държавни институции. Блясъкът от очите на Лия изчезна.

- После ще продължите - каза дамата с изкуствено спокоен тон.

Напуснах стаята, но се сетих , че вратата към терасата е леко открехната, а терасата беше обща за всички стаи и можеше да се излиза на нея от всяка съседна стая. Дали от любопитство или от скука не знам, но аз съм си такава, реших да подслушам разговора на Лия с нейните гости. Минах през съседната стая, в която нямаше никой, защото сигурно нашите съседи бяха отишли на изследвания и излязох на терасата. Прилепих се до стената така, че да не ме виждат, но да чувам всичко. Сърцето ми биеше лудо. Знаех, че не трябваше да го правя, но любопитството

надделяваше. Оказа се, че двамата гости са психоложка и следовател. Не знам как са успели да предразположат Лия, защото бях изпуснала първите думи от нейния разказ, но чух цялата история на моята съседка по легло.

След развода на родителите ѝ съдът присъжда родителските права на майка ѝ. Тя обаче си има приятел далече от родния им град. Взема Лия и тримата заживяват заедно. Но пастрокът не я иска и всеки път, когато майката на Лия е на работа и те остават сами, той я удря, обижда я, нарича я „малка уличница", „натрапница" и други подобни. Заплашва я, че ако каже на майка си за това, ще си има по-сериозни проблеми. За жалост мъжът не спира до тук. В момент, когато се прибира по-рано от работа леко пийнал и заварва малката Лия сама вкъщи, със заплахи и обиди извършва с нея полов акт, който е първият за момичето. Лия напразно се съпротивлява, боли я ужасно, иска да извика, но насилникът е запушил устата ѝ с ръка. Пастрокът ѝ обявява, че ако каже на майка си за случилото се, ще последват много лоши неща и за двете - майка и дъщеря.

След изнасилването Лия установява, че кърви, решава, че се е разболяла от някаква коварна болест и тогава прави опит да се самоубие, като нагълтва таблетки на майка си. Намира я приятелка на майка ѝ, обажда се на „Бърза помощ" и така Лия попада в моята стая на болницата.

Свита до стената не чувствах тялото си, но то не бе изтръпнало от неподвижната поза, която бях взела, а от чувството, че сякаш всичко от разказа на Лия се беше случило с мен. Бавно се изправих и влязох в стаята на нашите съседи, които се бяха върнали от изследвания. Те ме погледнаха странно и ме попитаха нещо, но аз нищо не чувах. Не знам как, но стигнах до общата тоалетна на коридора, където се затворих. Не знам колко време е минало, но настоятелното почукване на вратата ме накара да стана и да измия лицето си. Трябваше с нищо да не показвам, че съм чула всичко.

Когато влязох в моята стая гостите си бяха тръгнали. Не смеех да погледна Лия, но тя тихо ме попита:

-Искаш ли да продължиме...?

Йоана Коцева, 17 години
ученичка в ПМГ "Проф. Емануил Иванов"

Обичам сестра си

Бременна съм. Ще имам деца близначки, но ужасно ме е страх. Приятелят ми е в затвора за обир и нанасяне на телесна повреда.

Баща ми почина, когато бях на четири години. Майка ми работеше в кръчма и много не се появяваше вкъщи. Имам сестра, която е с шест години по-голяма. Тя се грижеше за мен. Тя също има дете и от дълго време е зависима от наркотиците. Нейният съпруг „консумира" хашиш и марихуана. И аз започнах по този начин. Основно сестра ми се грижеше за мен и ме мъкнеше навсякъде. В началото ме гонеха, когато пушеше с нейното гадже и много често се карахме. После по различни поводи започнаха и на мен да ми „свиват". Така се напушвахме, че просто забравяхме за всичко. Спрях да ходя на училище, беше ми тъпо. Имахме си различни места, където се събираше компанията, но изглежда някой ни беше изпортил и ни направиха хайка. Понеже бях здраво напушена и най-малка, полицаите хванаха мен. Това беше повратният момент в моя живот. Прекарах една нощ в ареста, а на сутринта майка ми дойде, за да ме извади. Очаквах да ми се скара. Много исках да ми се скара, а тя ми каза да се прибирам вкъщи - тя имала малко работа. Качи се до някакъв непознат мъж в колата и отпрашиха нанякъде.

Нещата продължиха по старо му.

Срещнах приятеля си на един купон, мислех си това е голямата любов. Знаех, че нещата не са му много чисти, но имахме пари и бях далече от сестра ми и майка ми. Бях преминала на по-тежки наркотици. Със сестра ми се видяхме само веднъж, но беше толкова дрогирана, че не успяхме да си кажем дори и дума. Остана ми в мозъка само изкривената й усмивка. Аз обичам сестра ми. После моят направи оная глупост и го прибраха на топло. Продължих да се снабдявам безплатно с дрогата от приятел на гаджето ми. Спях с него и така не трябваше да плащам за дозата. Ходех на свиждане в затвора, за да се виждам с моя приятел, но сякаш този човек ми беше чужд. После разбрах, че съм бременна.

Чиста съм от осем месеца, напуснах родния си град и отидох да живея при баба на село, чакам денят, когато ще се родят близначките. Сесра ми се казваше Даниела. Решила съм да ги кръстя Дани и Ели. Обичах сестра ми! Дано те имат късмет!

Елза Стамболийска, 17 години
ученичка в ПМГ "Проф. Емануил Иватов"

Радиоводещ

Бяхме добри приятелки. Защо бяхме ли? Защото ни раздели музиката - „може би“....?

Учихме в едно и също училище - в музикалната паралелка, бяхме неразделни, ходихме навсякъде заедно. Един хубав ден седяхме в едно кафене и обсъждахме предишната вечер на Диана, която запалено ми разказваше къде я е завел новият ѝ ухажор.

- Мони, и той ме заведе в най-готиния ресторант, всичко беше на ниво и обслужването, и кухнята, но можеш ли да си представиш, в ресторанта бяха пуснали онова тъпо, музикално радио, по което пускат само „чалга“.

- За това радио не ми говори, знаеш ли колко пари набутах в него, за да си поръчвам някоя песен, а те никога не ми пускат песента, която си поръчвам.

- Това си е жив обир!

Точно в този момент, когато и двете обсъждахме това много нашумяло радио в града, барманката на кафенето пусна това - същото радио и чухме гласът на радиоводещия: „Радио „Британика” ви пожелава много страхотни преживявания с нашата музика. Точно сега е моментът да си поръчате вашето любимо парче!“. Двете останахме с отворени усти.

- Диди, искаш ли точно сега да си поръчаме някоя песен и да видим дали ще ни изпълни желанието?

- Имаш ли му номера?

- Да, разбира се, вече съм го набрала. Ало, радио „Британика” ли е? Бихте ли ми пуснали песента „Итс май лайв“ на Бон Джоуви?

- Да, разбира се, от кого и за кого е поздрава?

- От Мони за Диана, благодаря ви предварително!

- И така, за двете приятелки, които ни слушат в момента, нека бъде следващият поздрав: „Плава циганко“ на Миле Китич.

Двете замръзнахме на място, отново звучеше „сръбска чалга“.

- Тоя, май ни се подиграва, а ми прибира парите.

- Сигурно има някаква грешка!

- Каква грешка бе, сега отново ще го набера и ще видиш!

- Ало! Преди малко си поръчах една английска песен, а вие ми пускате долна сръбска песен. Ако нямате Бон Джоуви поне ни пуснете някоя българска песен, но не „ЧАЛГА“!!!

Отново познатият глас прозвуча по радиото:

- Да, разбира се! И отново за двете приятелки, които си поръчаха българска песен нека звучи: „Сто патрона“ и Ивана!

- Тоя наистина ни се подиграва.

- Аз нали ти казах, а сметката на телефона само от това радио ми е 36 лева.

- Искаш ли сега веднага да отидем в радиото

и да го спипаме, докато още е на пулта.

- Давай, сега е моментът да му видим очичките!

Тръгнахме към офиса на радиото и когато стигнахме на входа ни спря портиерът, но ние казахме, че сме приятели на водещия, и, че сме му приготвили изненада, и затова трябва да ни пусне без да го предупреждава за нашето посещение. Диана можеше да бъде толкова убедителна и не случайно ѝ се връзваха всички момчета. Портиерът ни пусна след като му обещахме, че и него ще го почерпим, но по-късно....

Когато отворихме вратата видяхме в гръб добре сложено момче със светла коса. Слушалките, които беше сложил, му пречеха да ни чува и ние бавно и тихо се приближихме до него. Когато ни видя зениците на очите му се разшириха от изненада, смесена със страх.

- Момичета, вие какво правите тук, кой ви пусна?

Двете с Диана се спогледахме. Не бяхме виждали толкова красиво момче, сякаш беше излязъл от модно списание - от онези, по които въздишаме всички на нашата възраст, абе, много як... Диана като по-отракана започна първа.

- Приятно ни е, аз съм Диди, а това е Мони. Ние дойдохме, за да ти кажем нещо много важно.

Аз стоях тъпо до нея и само кимах с глава. Толкова бях запленена от неговата външност. Диана понеже е по-отворена продължи:

- Виж какво готин, аз набутах 36 лева, поръчвайки си песни в твоето предаване по радиото, така че мисля да ми ги върнеш, като ме заведеш някъде тази вечер.

Той повдигна вежди и се усмихна, а аз дръпнах за ръкава Диана и тихо ѝ прошепнах:

- Не ти, а аз набутах тези 36 лева! Ти какво, сваляш ли го?

- Споко, аз ще ти ги дам после тези пари, виж колко е готин, не ми разваляй работата.

После се обърна към него с нейната прелъстяваща усмивка и му каза:

- Е, какво готин, къде ще ме водиш тази вечер и знаеш ли много готина музика пускаш!

Последните думи ме извадиха от равновесие.

- Диана, какво каза? Много готина музика пускаш? Ти май забрави за какво дойдохме тука! Омръзна ми да ме пренебрегваш заради твоите бройки. Всяко момче, което харесвах, накрая ставаше твое. Десет години търпях всичките ти прищевки, винаги съм била на втори план, но го правех, защото исках да бъдем приятелки. А защо и аз не знам! Остани си при красавеца с неговата чалга, а аз си мислех, че слушаме еднаква музика...

Двамата ме гледаха странно и си приличаха по еднакво ококорените очи, слушайки моята тирада.

Когато излязох от радиото се чувствах някак си странно - свободна като птица, очакваща за първи път без страх неизвестното.

Двете повече не си проговорихме, не седяхме на един чин, а какво е станало с радиоводещия - не занам, но той продължи да пуска познатата „чалга“.

Стефан Мандалски, 17 години
ученик в ПМГ "Проф. Емануил Иванов"

Самоубийство

Беше късно вечерта, бях много уморена, точно мислех да си лягам, когато получих есемес. Почудих се, кой ли е? Есемесът беше от Бояна - „Гло, написа ли есето по философия за утре?". В този момент се почувствах още по-зле, защото бях забравила да го напиша, само до есето ми беше. Зачудих се какво да правя и реших, че ще го изтегля от интернет на лаптопа, няма кой да се занимава да го пише. Минах с поглед стаята ми, за да намеря лаптопа, но го нямаше. Тогава се усетих , че може би Стефан, знае къде е. Тръгнах към стаята му, докато крещях по него и влязох като буря в стаята му.

- Стефане, случайно да си ми виждал ... - довършвах изречението и забелязах лаптопа ми. - Стефане, защо лаптопът ми е при теб?

- Е как, защо, не виждаш ли, че играя на него?

- Защо си го взел без да питаш, Стефане, пак играеш покер, нещо полезно поне да беше свършил!

- Е, то това е полезно, не виждаш ли, че изкарвам пари?

- По-точно харчиш пари, но не ме интересува, айде сега дай ми лаптопа имам да пиша есе по философия.

- Да, да, е сега ти го давам само още два часа, ти ходи и сготви мусака.

- А бе, каква мусака бе, Стефане, само ми е до мусака на мене. Знаеш ли колко работа имам! Айде дай ми лаптопа не мога да те чакам - тогава започнах да го ръчкам в ръката.

Толкова ме ядосва понякога, хич не осъзнава колко много неща правя за него - чистя му, готвя му, пера го него, а той е неблагодарен, когато го помоля за нещо да ми помогне, да си намери работа или нещо друго сякаш се изключва и не възприема думите ми.

- Хайде де, Стефане, нямам цял ден! - почнах вече да се ядосвам и продължавах да го ръчкам

- Е, момче, гледай сега какво стана?

- Какво стана, Стефане?

- Еми, убиха ме заради теб!

- Прекрасно, сега ще си взема лаптопа.- тогава затворих лаптопа и го взех в ръцете си. Той започна да го дърпа. Дърпахме го - казах да го пусне, но той не искаше, тогава се изплъзна от ръцете ми и остана в неговите. Той го взе и го удари в масата. Не можех да повярвам какво стана - сякаш ми се разби сърцето на хиляди парченца.

- Ле-ле, видя ли какво направи счупи лаптопа!

- Стефане, какво аз, аз ли го счупих бе, ти луд ли си? Как можа да го направиш бе, нещастник такъв! Унищожи и последното ценно нещо за

мен от майка ми. Ти само това правиш унищожаваш всичко без да те интересува какво ще стане. Замисли се малко, писна ми от теб ще се разболея като майка ни. И аз ли искаш да умра като нея, заради теб?

- О, момче, айде моля ти се махни ми се от главата, не ми се води тоя разговор за 50-и път.

-А бе, какъв 50-и път, Стефане, за 50-и път ли говорим за това как правя всичко за теб - пера, чистя, готвя, уча и работя, давам ти от моите пари, които да харчиш за покер, пиене и дрога. Говорили ли сме за това какъв тъпанар си и как не можеш една работа да си намериш.

Докато виках по Стефан и гледах как гледа пак така тъпо сякаш не чува какво говоря, се ядосах още толкова.

- Стефане, слушаш ли ме изобщо какво говоря? Какво казах преди малко?

- Да, слушам те, каза бла, бла, бла... пиене, покер и дрога, бла, бла...

- Ле-ле, невъзможен си! Писна ми от теб и от живота, който живея заради теб.

Не мога, вече не издържам. Вече не мога да контролирам гнева си. За секунда ми преминава една мисъл в главата. „Да сложа край на живота си!"

- Не мога повече така! Ще се самоубия, Стефане!

- Да, да, Глория, айде моля ти се ще се самоубиваш, пак актриса ли ми се правиш?

- Искаш ли да видиш дали се правя? - взимам близкия стол и го довлачвам до прозореца, слагам го пред него и го отварям. Качвам се на него.

- Какво правиш сега айде моля ти се, актрисо, слезни от там. Ще те видят съседите.

- Актриса ли съм, а, актриса ли съм , хубаво, и нека да видят съседите какъв брат имам, защото това го правя заради теб!

Вече съм на ръба на стола. Виждам как физиономията на Стефан се променя. Вече не е така дебилна и лигава, стана сериозна и остра. Май се осъзна най-после .

- Глория, веднага слез от там , че ще стана да ти ударя един шамар!

- Няма да сляза!

Тогава той се ядоса и стана. Стреснах се и стъпих назад и се подхлъзнах от стола. Осъзнах, че летя през прозореца.

- Стеееееееееф, помощ!- това бяха последните ми думи.

В този ден се самоубих.

Кристина Точева, 19 години
ученичка в ПГИМ "Йордан Захариев"

Откровено интервю

В клуба по журналистика имахме задача да вземем интервю от някой интересен човек. Повечето планираха да вземат интервюта от някои известни спортисти или известни лица от културата, но аз реших да взема интервю от едно момиче, което ми беше привлекло вниманието в училище. Бяхме се засичали на няколко купона и начинът и на държане ме провокираше да търся по близък контакт с нея. Не бяхме приятелки, но между нас имаше някаква необяснима близост. Може би и аз съм я провокирала, защото тя с усмивка се съгласи да ми даде интервю с уговорката да не използвам истинското ѝ име.

Аз: Харесваш ли си начина на живот?

Мая: Имам пари. Живея добре. Харесвам начина си на живот. Мога да имам всичко, което пожелая. Возя се в скъпи коли. Ходя в скъпи заведения, където мога да си поръчам всичко, което ми хареса, без да се замислям за сметката, защото винаги има кой да я плати...

Аз: Какво мислиш за училището?

Мая: Ходя на училище. Имам неизвинени отсъствия, но... всички в класа имат. Моите са само 15. Бягам от часовете заради „бизнеса", както му казваме. Нямам двойки. Успехът ми е много добър. Смятам да завърша училище, а после..,. после ще видим какво ще стане.

Аз: Има ли и други такива като теб?

Мая: Мисля, че още около 6 момичета от нашето училище работят с това момче. Не им знам имената, но съм ги виждала да говорят с него, а няма за какво друго да разговарят, нали разбираш? Познавам ги само по физиономии. Ами нека и те да си изкарат някой лев. То без пари не се живее.

Аз: Вашите знаят ли какво работиш?

Мая: Не мисля да разказвам на мама и татко какво точно работя . Те ще се изплашат много, ако разберат. Длъжна съм да се издържам сама, защото семейството ми е бедно. Една година ме издържаха, но беше трудно. Те стояха на студено през зимата, за да мога аз да имам пари и да уча, да си купувам учебници, да се храня. Беше ми мъчно. Плачех по цели нощи и се чудех какво да направя, за да ги облекча и да живеят нормално, без лишения. Намерих изход - работя и печеля пари. Не се срамувам от това. А и сега всичко е наред. Радвам се, че и те са щастливи. По-добре е да не знаят с какво се занимавам.

Обичам ги !!!!

Това е историята на Мая. Тя е на 16 години.

Учителите са доволни от нея. Определят я като старателна, умна, симпатична. Съучениците също я харесват, успяла е да се сприятели с тях. Красиво, интелигентно момиче, но работи почасово като проститутка. Не се срамува от работата си. Намерило си е сутеньор - „един стар приятел", както тя сама го нарича. Той урежда срещите на Мая с клиенти. Работното време е около четири часа дневно. Обикновено преди или след учебните часове, в зависимост от това каква смяна е на училище. Печели добре, достатъчно, за покриването на собствените разходи, както и да си плаща наема за квартирата, понеже е от друг град. Живее в апартамент с още едно момиче, но то не знае с какво се занимава Мая. Оказва се, че и семейството на Мая не знае за естеството на нейната работа. Споделила е с родителите си, че неин приятел ѝ е помогнал да си намери доходна работа. Уверила ги е, че печели добре и не е необходимо да ѝ изпращат пари. Справя се сама. Рядко се прибира в родния си дом, но според родителите причина за това е, че момичето е заето с учене, а и работи. Важното за тях е „да е жива и здрава!".

Не знам дали тези неща, за които ми разказа са истина или нарочно ми ги наговори, за да ме впечатли, но определено ме накара да се замисля и да си задам някои въпроси. Естествено не предадох това интервю в клуба по журналистика, а взех интервю от педагогическата съветничка, на която зададох въпросите, които бяха останали в главата ми от интервюто с Мая.

Борислав Костадинов, 19 години
студент

Всичко започна с една оценка

Това са последните 24 часа на моя приятел.

Той е на 17 години и заедно учим в един техникум, който би трябвало да ни даде занаят, с който да си изкарваме прехраната. Той е в болница, а аз стоя в коридора пред стаята му. Излязох в коридора, когато дойдоха родителите му, но преди това той ми разказа цялата история или поне това, което помнеше. Спокойно, няма опасност за живота му, естествено, разбира се, ако баща му не разбере истината. Ха, ха!

Всичко започнало с една оценка. Както във всички училища, така и в нашето са важни оценките. Оценките са важни не само за нас, но и за нашите родители. Историята, която ще ви разкажа започна от една оценка и завърши в болницата. Моят приятел си имаше проблем с баща му. Той е минъор и му дава пари само ако донесе добра оценка вкъщи. На нас винаги ни трябват пари, може би такъв е сега животът, но родителите ни използват това, за да ни натискат да учим.

Във всяко училище има някой, който може да подправя почерк или подпис. Този „някой"

е превърнал това в бизнес. Плащаш си и получаваш. Парите винаги се дават веднага, но моят приятел не знам как е успял да накара „ОНЯ“ да му напише петица в бележника по предмет, по който моят приятел получавал само двойки. Сделката била, като вземе пари от баща си, да си плати услугата за написването на петицата в бележника. И какво се случило? Моят приятел отишъл вкъщи и показал на баща си петицата, той я сравнил с предишните оценки - „двойки“, и щастлив, и горд от сина си вдигнал „банкет“, даже черпил и комшиите. Дал на сина си двайсет лева, като му обещал, че при следваща отлична оценка му е подготвил и петдесетачка. Дотук добре, системата работила, но моят приятел вместо да задели настрани парите на „ОНЯ“ си купил трева, за да се покаже като „голем“ на купона, организиран от една наша съученичка.

Какво се случило на купона?

Моят приятел се напушил и му станало много готино, но после станал екшънът, защото се появил „ОНЯ“ с негови приятели. Като го видял как се прави на „великан“ си поискал парите, но моят приятел „не знаел къде е“ и само му се усмихвал. Тогава „ОНЯ“ с приятелите му го понапляскали и за да се направят на интересни пред момичетата, го хванали и го затворили в асансьорната шахта на блока, която се намирала в мазето на блока. Късмет е било, че асансьорът не стигал до долу, иначе им се чудя на акъла, какво е можело да стане. По-късно една жена, която се връщала от трета смяна, чула някой да стене и си изкарала акъла в асансьора. Представям си я как се е въртяла в асансьора и се е чудила дали няма някой призрак. После тя събудила мъжа си и двамата го намерили в асансьорната шахта. След това се обадили на Бърза помощ и го закарали в болницата.

Такава е историята на моя приятел, който сега се чуди какво да каже на баща си, защото ако му каже истината всичко ще се „развърже“, а последствията няма да бъдат добри за никого.

А всичко започна с една оценка.....

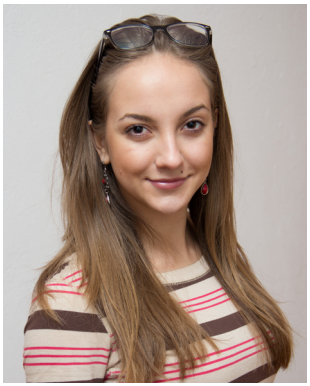

Виктория Пенева, 18 години
ученичка в ПГИМ "Йордан Захариев"

Една история, която знам

Става въпрос за приятелството на две момичета. Те ми бяха съученички в XI клас. Добре възпитани, интелигентни, отговорни, но като на всички нас не им беше чуждо желанието за развлечения. Та, историята е такава:

Двете момичета - Бети и Лени отишли на купон. Бети се запознала с младеж, който пушел марихуана, употребявал алкохол, а понякога - екстази. Започнали да излизат често. Лени била против тази връзка, но Бети била завладяна от младежа, защото била влюбена. Отбягвала приятелката си, непрекъснато била с него и за да му се хареса, започнала да му подражава. Лени не се отказала, била решена на всичко, за да може да измъкне най-близката си приятелка от тази компания.

Макар и нежелана и натрапена, тя излизала с тях, но не след дълго те я изоставили, защото била „скучна".

Едно друго момче, което се оказало по-късно хитър и опасен дилър, се опитвал да се сближи с Лени. Започнал да я ухажва, предлагал й да си дръпне от цигарата му, да си сръбва малко алкохол, за да се отпусне. В началото момичето се съпротивлявало, но впоследствие, за да не я мислят за много „задръстена", опитвала от всичко по малко. Хитрецът умеел да я впечатли с внимание, комплименти, нежност. Всичко това й харесвало. Повторила се историята на Бети.

До колкото знам...!

Не след дълго Лени станала зависима, но дозата вече не й се доставяла безплатно. Започнала да краде пари от родителите си, да изнася и продава ценности от къщи.

До този момент родителите й са били сплотено и добро семейство. Те не подозирали детето си в нищо лошо, докато не забелязали драстичната промяна у дъщеря си. Започнали да се обвиняват взаимно, да губят доверие един на друг. Помежду им започнали спорове, които завършвали със скандали. Увлечени в разрешаване на собствените си проблеми, те не забелязвали честите отсъствия на дъщеря им от къщи.

Лени била отчаяна. Не ходила на училище. Не можела повече да краде от къщи. Дилърът й ставал все по груб и нагъл. Принуждавал я да проституира, за да й осигури дневната доза.

Бети осъзнавала до къде е стигнала вярната й приятелка, в желанието си да й помогне и без да се замисля разказала цялата история на родителите на Лени.

Не знам дали заради общественото мнение, но семействата на двете мои съученички напуснаха нашия град. А двете момчета - герои на този разказ ги виждам доста често да се разхождат по центъра с други момичета.

Ралица Петрова, 15 години
ученичка в ПМГ "Проф. Емануил Иванов"

Глава XVII

Саманта беше пред нервен срив. Тя бе полудяла от вчерашните събития, а именно от това, че любимият й Виктор я бе нарекъл „грозна" и „нестваща за нищо". Още повече я болеше от това, че й каза, че по нищо не може да се сравнява с Анабел.

Те ходеха вече от няколко месеца, а той явно изобщо не я харесваше... Сега тя изпитваше омраза към Анабел и от това, че нейният Питър я обича повече от всичко и постоянно й прави скъпи подаръци, а Саманта не получаваше нищо, освен някой шамар, обида или я сравняваха с други. „ Глупачката Анабел, аз я запознах с Питър, аз я направих човек, а сега тя да има всичко, а аз нищо. Няма да оставя нещата така!" – мислеше си Саманта.

Нервите не я сдържаха на едно място и тя отиде да се разхожда. Чудеше се какво да прави. Мислеше да отиде до Анабел и да започне да й вика и дори да я удря, но се сети, че Питър най-вероятно ще я пребие. „Той я обича, не е като моето изчадие Виктор" – мислеше си тя. Разхождайки се по града, тя мина през една от кръчмите в квартала и видя Стефан, бащата на Анабел. Сега вече й дойде коварната идея какво да прави..

Стефан тъкмо бе свършил работа и се готвеше отново да пие. Така минаваше всеки негов работен ден, откакто почина жена му. Отиваше на работа, минаваше през кръчмата и се прибираше. Почивните дни си купуваше огромно количество алкохол, пускаше си групи като Deep purple, AC/DC и други подобни, заключваше вратата си и изключваше света около себе си. Понякога започваше да плаче заради мъртвата си жена Ирина, но понякога се смееше, когато се сетеше за хубави спомени от своя живот. От един от най-отворените за нови контакти хора, той се беше превърнал в най-затворения от всички.

- Здравей, чичо Стефане! Аз съм Саманта, помниш ли ме?

Стефан бе забил поглед в чашата, но повдигна главата си, за да огледа хубаво Саманта. Той все още беше трезвен и си спомни за нея, понякога я виждаше с Анабел.

- Да, сетих се. Ти си приятелката на Бела, нали? Кажи, какво има?

- Ами искам да ти кажа нещо за твоята дъщеричка. Наистина май си я изпуснал и то доста. Тя знаеш ли какво прави?

- Какво? – Стефан я погледна разтревожено

- Откакто... се случи трагедията, започна да пуши трева, цигари, да се друса, дори не ходи на училище. Но най-лошото, знаеш ли го, е? Ходи вече с Трите хикса! Знаеш ли кой е той? Най-големият мафиот в града и не само в града, в цялата държава. Той е на 35 години,

а тя на 16, може да й бъде баща! Помисли за нея, чичо Стефане, дъщеря ти се превърна в разпоретина и то голяма! Вчера бяха заедно в един хотел, всеки случай не са си говорили за Зигмунд Фройд, нали така? Ако не ми вярваш, ето ти снимка как са се прегърнали щастливи – тя извади телефона си и му показа тяхна снимка, която бе от предния ден.

- Аз тръгвам, защото бързам, и вземи я строявай, че много се разпусна! А и да знаеш – не си ме виждал.

Саманта си тръгна с лукава усмивка на уста, а горкият Стефан пребледня. Изведнъж сякаш филма, в който беше вече почти една година, свърши и действителността се показа. Сякаш завесите на сцената се надигнаха и се показа реалното действие, а всичко, което беше там досега, бяха просто ефекти и светлини. Стефан едвам-едвам се прибра в апартамента си. Заряза и пиене и всичко. Неговата скъпа Бела сега беше наркоманка и ходеше с мафиот! А нищо чудно да беше и бременна вече...

През това време нищо неподозиращата Анабел беше отново с Питър и се целуваха в колата му. Тя го обичаше изключително много, а и той нея също. Макар разликата им в годините, те се чувстваха прекрасно заедно. Питър потегли към дома на Анабел, защото тя трябваше да се прибира.

Часът беше един през нощта, Стефан беше полудял – телефонът на Анабел бе изключен, а нея още я нямаше. Страхуваше се да не й се е случило нещо, за пръв път от една година той се притесняваше за дъщеря си. Вратата се отключи и Анабел отиде спокойно в стаята си, защото мислеше, че баща й спи. Стефан отвори рязко врата и нахлу в стаята на Анабел:

- Къде беше досега? – попита изнервено той.

- Навън бях.

- С кого?

- С една приятелка, защо?

- Виждаш ли кое време е? Приличам ли ти на глупак? Знам за оня Хикс, знам че се друсаш, знам всичко! Как смееш да го правиш, кажи ми? Ти имаш ли малко съвест, как може да излизаш с толкова възрастен мъж и да употребяваш наркотици, ти глупачка ли си ?

Анабел се ядоса и погледна баща си с всичката злоба и ненавист, която можеше да крие в себе си една дъщеря, чийто баща я бе изоставил.

- Как смееш да ми говориш така? Аз ли правя глупостите? Откакто мама почина се чудя как да свързвам двата края, а ти гледаше само бутилката! По цял ден беше пиян и не ми обръщаше грам внимание, пари не ми даваш, обучението не ми плащаш! Изобщо не ме зачиташ, когато и да отида при теб да ти кажа нещо ти ме игнорираше напълно. Когато си счупих глезена ти реши, че е Хелоуин и съм се маскирала и не ми обърна капка внимание. Когато и да дойда при теб за съвет, помощ и дори просто да поговоря с някого, ти си пиян и не правиш нищо. А сега си се загрижил, че си баща?! Какъв баща си ти, кажи ми? Опитах да се самоубия миналата година, защото

нямах рамо, нямах подкрепа.., умря дори най-добрата ми приятелка Мариса, нямаше с кого да споделя, нямах никого! А ти какво правеше? Споделяше си с шишето! Аз обичам Питър и не ми пука на колко е години, ти не можеш да ме спреш да се виждам с него, да, досега бях с него. Той ме обича, дава ми пари и ми купува всички тези дрехи, които имам тук. Той е всичко за мен!

- Анабел, но той може да ти бъде баща...

- Но не ми е! Аз нямам баща, той умря заедно с мама!

Очите на Стефан се напълниха със сълзи и той се обърна с гръб. Анабел бе права..., той беше виновен за всичко, заради него тя бе такава.

- Татко, ако въобще мога да те нарека така вече, чудо е, че оцелях! Борих се сама със съдбата си, потисках тъгата по какъв ли не начин... И оцелях и сега съм нов човек. Преодолях загубата на трима души, любими! Да, помогнах си с алкохол и наркотици, но не попаднах толкова в тази яма като теб. Аз си помагах, докато ти си вредиш..., всеки ден си пиян, осъзнай се!

Стефан не издържа и започна да плаче. Той прегърна дъщеря си и й каза:

- Анабел, аз съм бил наистина голям глупак. Ти се оказа по-силна от мен, малката ми. Аз съм нищожество, не заслужавам да живея...

- Не е така, татко... просто си слаб психически. Важното е, че се осъзна...

- Добре, че беше Саманта!

- Какво? – подскочи като опарена Анабел.

- А.., говоря за преди.., сетих се за един път, в който Саманта...

- Не ме лъжи! Тя ти каза, нали?

- Не, не ...

- Знам, че е тя. Просто завижда, защото аз съм щастлива, а тя не е. Мислех я за приятелка... Всъщност това ни помогна в нашите взаимоотношения. Но тя го направи с цел да ми развали връзката с Питър, а не да ми помогне да се оправя с теб.

- Остави я на мира, покажи й че си щастлива – Стефан прегърна дъщеря си и добави – Знам, че няма да го оставиш, но поне ме запознай с него, да знам с кого си има работа дъщеря ми...

Кристиян Точев, 18 години
ученик в ПГТ "Никола Вапцаров"

Беден и богат

В междучасие - преди часът, скрити в ъгъла на класната стая си говорят момче и момиче. Момичето е с високи токове, силен грим, скъпи лъскави дрехи и малка красива чантичка, а момчето със скъсани дънки, широка стара тениска и евтини кецове.

Момчето: Писна ми от цялото това криене, постоянните ти подигравки. Добре, аз съм беден и никой не ме забелязва, а ти си богато момиче в центъра на вниманието. Кога мислиш да кажем на всички ?...

Момичето: Усмихва се Нека сега не говорим за това, часът започва. Довечера на същото място в същото време.

Часът започва и стаята се изпълва с ученици. Момичето бързо изтичва в другия край, опитвайки се да прикрие недоволството от разговора. Момчето сяда тихо и отваря тетрадката си. Всички са там и нападките към него започват.

Момичето: Яворе! Ти пак ли си с тази тениска ? Не я ли носеше и вчера..., мхмм, като се замисля, май всеки ден?

Момчето: Ох, няма ли да престанеш! Нося я винаги, когато имаме контролно, носи ми късмет.

Момичето: То така като гледам, не всеки ден имаме контролно. Класът избухва в смях, и тези дънкии... от „Втората употреба" ли са, целите са накъсани?

Момчето: Ако искаш да знаеш това сега е модерно... не го ли пише в скъпите ти списания?

Момичето: А тези кецове, не мислиш ли да ги сменяш вече?

Момчето смутено навежда глава и замълчава..

Учителката: Яворе, само ти не си дал парите за учебника, кога мислиш да ги донесеш ??

Момичето: Оставете го, майка му не е изкарала достатъчно бакшиши в кафето. *Отново всички се смеят.*

Момчето: Знаеш ли какво, писна ми, всеки ден ми се подиграваш и това няма край! Защо не обясниш пред всички как ми обясняваш, че ме обичаш и ме задължаваш да го крия в тайна. Всички гледат втречнено в момичето и започват да шушукат.

Момичето: Ха,ха, ха, явно не можеш да измислиш нищо друго с което, да привлечеш внимание.

Момчето: Кажи им как ми подари този скъп телефон, за да ми се обаждаш на него.

Момичето: Никакъв телефон не съм ти подарявала. Бързо всички да проверят дали телефоните са им на място.

Момчето: А как ще обясниш за ключа от апартамента, който ми даде. Този апартамент

дето ме водеше за да не ни вижда никой. Всички знаят, че си богата и можеш да си купиш всичко, но на мен вече ми писна..., мен не можеш да ме купиш...

М*омчето хвърля ключовете и телефона на един от чиновете и излиза през вратата, настава тишина..., момичето се оглежда и тръгва да догони Явор, излиза в двора на училището и го вижда на една пейка да седи сам.*

Момичето: Яворе, съжалявам за всичко... аз, аз те обичам, разбираш ли, наистина искам да съм с теб, а от гордост не смеех да го покажа, но прости ми моля те, обичам те. Дай ми втори шанс, моля те, Яворе.

Момчето се усмихва и я поглежда.

Момчето: Виж Елена... нека забравим за това което стана, найстина прощавам ти и това остава в миналото,пък и вече няма за какво да ми се подиграваш.

Момичето: Какво искаш да кажеш ?

Момчето: Преди да ти върна телефона говорих с майка ми... спечелила е 2 милиона от държавната лотария, исках да те изненадам, но ти започна да ми се поди...

Момичето го прекъсва.

Момичето: Съжалявам, съжалявам, няма да се повтори повече... *(Усмихва се.)*

Г-н Милионер!...

Мариан Тодоров, 16 години
ученик в ПГТ "Никола Вапцаров"

Фенове

Всеки квартал има по едно кафене, наречено „кварталното кафе", където се събираме, когато не слизаме по центъра. Историята, която ще ви разкажа, се случи в нашето кафене, където най-често играеме карти или гледаме мачове на плазмата. В това кафене всяка неделя идват двама „елемента" - фенове на вечните врагове в испанското първенство - Барса и Реал. Те живеят в един и същи блок, но си умират да се подиграват един на друг в зависимост от резултатите на техните отбори. Отстрани погледнато всяка неделя гледаме шоу и лафове и се заливаме от смях. Облечени във фанелки с цветовете на техните отбори, те винаги спорят като врагове, но никога не си посягат един на друг. Имаха си някакви неписани правила. Тази спортна неделна идилия обаче беше поставена под въпрос от новата сервитьорка, която беше започнала работа от две седмици.

Та ситуацията беше следната:

Тия двамата люпеха семки и загряваха устите си за поредните майтапи на гърба на техните отбори, чакайки да започне най-голямото дерби на Испания. Сервитьорката обикаляше около тях и им хвърляше гневни погледи.

Сервитьорка: Ще поръчате ли нещо?

Фен на Барса: Не засега, по-късно.

Фен на Реал: Поръчай си студена вода, защото

след мача ще пиеш „една студена вода“ като ви „отнесеме“!

Фен на Барса: Кой бе, вие ли? Меси, че ви разнесе по целото игрище, че ви скрие топката.

Фен на Реал: Кой, тоя ли джуджак? Не ми говори глупости...

Фен на Барса: Може да е нисък, ама не е „манекенче“ като тоя Роналдо.

В този момент сервитьорката леко напрегната ги попита дали няма да си поръчат нещо. Единият от феновете само за да я разкара, поръча две кока-коли и продължи спора със своя противник

Фен на Реал: Манекенче, но ще ви напълни „съркмето“ с три гола!

Фен на Реал: Знаеш ли кога? Точно никога!

В този момент сервитьорката им тупна на масата две коли, но в кутийки, и двамата я погледнаха навъсено.

Фен на барса: Ние кола у кутийка не сме поръчвали!

Сервитьорката: Имаме само такава...

Фен на Реал: Остай бе , че я изпиеме, ама ти ще я платиш, защото ще паднете.

Фен на Барса: Нищо няма да плащам, защото ще ни дишате прахта.

Сервитьорката понеже е нова и чула-недочула, че няма да ѝ се плати, влезе между шамарите.

Сервитьорка: Как няма да платите ?Какво си мислите вие, ще ми идвате тука, ще спорите за някакъв тъп футбол, двадесет и двама въздухари гонят някаква топка, пълна с въздух. Ако това е спорт?

Това ѝ беше грешката на новата сервитьорка. Можеше да говори каквото си искаше, но да обиждаш свещената игра за тия двамата е все едно да ги питаш: „Дали съществуват?“

Фен на Реал: Каква си ти ма?

Фен на Барса: Ама ти с „бутонките ли ще ни влизаш“?

Фен на Реал: Е сега те нагласихме...

В този момент двамата фенове взеха пълните с кола кутийки и започнаха да ги хвърлят по сервитьорката. Тя се криеше зад таблата, но към нея захвърчаха и пепелника, и покривката на масата. Тя бързо се скри зад бара и започна да звъни на собственика на кафенето. Кой знае какво щеше да се случи, ако не започна мачът по телевизията. Тия двамата, когато чуха, че е дадено началото на срещата, бързо седнаха пред телевизора, забравиха за сервитьорката и почнаха да викат за своите отбори.

Барса!!!!

Реал!!!!

Сервитьорката се изниза като по „терлици“ навън. Не знам какво е станало след това, защото си тръгнах, но на следващата неделя видях, че тия двамата пак са там, но сега им сервираше сервитьор.

сцена от разказа
“Просто не издържах“

сцена от разказа
“Просто не издържах“

сцена от разказа
“Просто не издържах“

сцена от разказа
“Просто не издържах“

сцена от разказа
“Романтична среща“

сцена от разказа
“Романтична среща“

сцена от разказа “Самоубийство“

сцена от разказа “Самоубийство“

представяне
на проекта
на малка сцена

представяне
на проекта
на малка сцена

сцена от разказа “Шопинг“

сцена от разказа “Шопинг“

сцена от разказа “Фенове“

сцена от разказа “Фенове“

сцена от разказа “Фенове“

сцена от разказа “Фенове“

сцена от разказа
“Съседи в повече“

сцена от разказа
“Съседи в повече“

сцена от разказа
“Съседи в повече“

сцена от разказа
“Съседи в повече“

сцена от разказа
“Радиоводещ“

сцена от разказа
“Радиоводещ“

сцена от разказа “Радиоводещ“

сцена от разказа “Радиоводещ“

сцена от разказа "Доброволци в училище"

сцена от разказа "Доброволци в училище"

сцена от разказа
“Различни изречения
в семейния уют“

сцена от разказа
“Различни изречения
в семейния уют“

сцена от разказа
“Сестри“

сцена от разказа
“Сестри“

сцена от разказа
“Една история,
която знам“

сцена от разказа
“Една история,
която знам“

сцена от разказа
“Обичам те“

сцена от разказа
“Обичам те“

представяне
на проекта
на голяма сцена

представяне
на проекта
на голяма сцена

Йоана Лулева, 16 години
ученичка в ПМГ "Проф. Емануил Иванов"

Тя имаше идеален живот

Тя имаше идеален живот, прекрасно семейство, приятели, интимен приятел и се справяше идеално в училище. Той ли? Той беше загадачният глупак, който тя не подозираше колко важен ще стане за нея.

Беше нормален час в училище, час по химия. Докато извършваше поредната химична реакция той седна до нея и я заговори.

Алберто: Грешно смесваш веществата!

Да, той се казваше Алберто, а въпросното момиче Ивана.

Ивана: Не може да бъдеш сигурен, не съм получавала по-малко от шест по химия до сега.

Алберто: Докажи го на една игра на боулинг след училище?

Ивана: Какво общо има боулингът с химията?

Алберто: Ще разбереш в 19:00 пред училището, между другото казвам се Алберто.

Звънецът удари и той си тръгна, като ѝ се усмихна.

Ивана си помисли: „Какво по дяволите ще правя с него, та аз го познавам от една минута, не, няма да отида"- и се опита да спре да мисли за него.

Точно по уговорката тя беше там в уречения час и той дойде. Тя предпазливо се качи на стария очукан пикап, с който той пристигна.

Ивана: С това ли се придвижваш? Изглежда ужасно.

Алберто: Хей, по-полека с бебчето ми!

Ивана: Бебчето ти? Ужас! Забрави! Къде отиваме?

Алберто: На боулинг.

Ивана: Знаеш, че си имам приятел нали?

Алберто: Не търся това, просто искам да се забавлявам.

Ивана: С мен?

Алберто: Все тая. Ще завия тук.

Пътят, по който зави, беше неасфалтиран, неравен и обрасъл с храсти. Когато пристигнаха, пред тях се откри невероятна гледка. Долу под билото, на което бяха спряли, минаваше живописно малка рекичка.

Алберто слезе от колата и седна на земята. Ивана не знаеше какво да направи и просто слезе и седна до него.

Ивана: Е? Каво правим тук?

Алберто: Просто обичам да идвам тук.

Ивана: Значи това е тайното ти място?

Алберто: Вероятно.

Те се спогледаха и в продължение на няколко минути се взираха един в друг, когато той се приближи и я целуна. Ивана не каза нищо, може би не знаеше какво да каже, затова Алберто промълви.

Алберто: Е, стана късно, сигурно трябва да се прибираш и да се обадиш на гаджето ти...

Ивана: Да....относно това... .

Алберто: Както и да е! Той е готин пич, точно като за теб. Няма какво да го обсъждаме.

Ивана замълча и просто скръсти ръце. Алберто видя ,че ѝ стана студено и ѝ даде якето си.

След като Ивана се прибра беше много щастлива, но също и толкова объркана.

В този момент телефонът ѝ извъня и тя видя, че я търси приятелят ѝ Николай.

Ивана: Здрасти...

Николай: Хайде да се видим!

Ивана: Сега излизам от банята и съм уморена, имах тежък ден, можем ли да го отложим?

Николай: Да, няма проблем, ще се видим утре, обичам те!

Ивана не каза нищо, само затвори телефона. Дори не му и отговори, излъга го, а в главата ѝ беше само Алберто. Якето му беше все още у нея и може би от скука тя пребърка джобовете. Намери флакон с лекарства. Любопитството ѝ я накара да влезе в интернет, за да провери какви са тези лекарства. Оказаха се - лекарства срещу депресия. „Но защо? Та той постоянно беше усмихнат и не му дремеше за нищо, а сега хапчета против депресия"- помисли тя. Тя не спа цяла нощ. Просто лежеше и се взираше в тавана, чакайки да дойде сутринта и да отиде на училище. На сутринта, преди часовете, тя го видя в коридора, върна му якето и го попита.

Ивана: Какво по дяволите ти има?

Алберто: Какво да ми има?

Ивана: Хапчета срещу депресия? Кажи ми, страдаш ли от депресия, болен ли си?

В този момент се появи Николай.

Николай: Защо говориш с този?

Ивана: Нищо, просто седим заедно по химия.

Николай: И му връщаш яке? Защо това яке е у теб?

Ивана: Знаеш ли, уморих се от твоята ревност, държиш се глупаво, писна ми! Бяхме до тук! Ти и твоята ревност можете да живеете спокойно сега! - каза тя и си тръгна.

Николай погледна Алберто готов да започне бой, но в този момент се появи директорът.

Директорът: Какво има момчета, проблем ли има някакъв?

Алберто: Не господине, няма нищо.

Директорът: Заминавайте в час тогава, бързо!

Николай хвърли още един гневен поглед на Алберто и двамата тръгнаха в различни посоки.

Мина поредният час, а Ивана искаше отговори, затова написа съобщение по телефона на Алберто „Трябва да се видим след часовете зад училището".

Отговорът, който получи беше „Не мога да дойда!".

Ивана беше в шок, не знаеше защо той няма да дойде, а и постоянно мислеше за хапчетата, които беше намерила. Притесняваше се за него, но нямаше какво да направи. Не знаеше къде живее, а и след последното съобщение

телефонът му вече беше изключен.

Минаха две седмици. Той не идваше на училище. Мястото му до нея в часовете по химия стоеше празно, накрая тя не издържа и отиде в училищната канцелария.

Ивана: Добър ден! Спешно ми трябва адресът на един мой съученик.

Секретарката: Не изнасяме лична информация за учениците!

Ивана: Трябват ми записките по химия, ние работим в общ проект, а телефонът му е изключен.

Секретарката: Съжалявам, госпожице! Приятен ден!

Ивана напусна училището разочарована и тръгна безцелно из улиците, защото не ѝ се прибираше у дома. Изведнъж докато се разхождаше из един квартал с малки къщички забеляза познатия очукан пикап. Той беше паркиран пред една скромна къщурка. Ивана влезе в двора и позвъня на входната врата. Показа се възрастен мъж и учудено я погледна.

Ивана: Здравейте, тук ли живее Алберто?

Бащата: Да! С какво мога да ви помогна? Аз съм баща му.

Ивана: Той тук ли е?

Бащата: Да, заповядай, сега ще го извикам.

Докато бащата се качваше на горния етаж, за да извика сина си, Ивана видя скорошен некролог на млада жена. „Вероятно това е причината за депресията му!"- помисли си Ивана. Точно в този момент се появи бащата.

Бащата: Извинявай, но точно в този момент той не иска да те вижда!

Ивана: Няма проблем. Благодаря, все пак!

Ивана само изчака да излезе от двора и се разплака. След това видя пикапа и реши да се качи в багажното отделение. Стоя там с часове, накрая Алберто излезе и се качи в пикапа, запали го и потегли към неговото място. Тя излезе от багажника чак когато пикапа спря и Алберто седна на ръба на скалата. Той седеше с гръб, а тя започна да му говори.

Ивана: Разбрах причината, поради която взимаш тези хапчета и знам, че не е лесно, но обещавам ти заедно ще преминем по този път.

Той мълчеше вперил поглед в далечината.

Ивана: Защо не ми даваш възможност да стоя до теб? Не ме интересува, че другите те мислят за странен! Искам да съм с теб! Майната му на всичко! Не разбирам защо..?

Преди да продължи да говори, Алберто се обърна и я целуна.

Бяха заедно цялата вечер, отдадоха се един на друг. Нежно прегърнати те гледаха звездите, когато Алберто заговори.

Алберто: Става малко късно, ще те закарам.

Ивана: Добре!

Качиха се в пикапа и не си казаха нито дума през целия път. Когато пристигнаха до къщата на Ивана, тя се опита да го заговори.

Ивана: Аз ли направих нещо?

Алберто: Не, спокойно!

Ивана тръгна да слиза, когато Алберто я хвана за ръката ѝ и каза.

Алберто: Ив...., обичам те!

Ивана: И... аз ... те обичам!

За първи път Ивана спа спокойно, сякаш завита с облаците от седмото небе.

На сутринта стана рано, за да се направи красива за нейния любим, но когато отиде в училище, него го нямаше. Налегна я познатото притеснение от отминалите дни. Точно в този момент телефонът ѝ звънна. Беше той и тя светкавично му вдигна.

Ивана: Къде си?

Алберто: Няма да се видим вече. Заминавам на лечение в Берлин. Никога няма да забравя миналата вечер и винаги ще останеш в сърцето ми! Вече съм на летището, не ти казах снощи, за да не разваля момента. Няма да мога да ти се обаждам, но не забравяй, че те обичам и се надявам някой ден да бъдем отново заедно!

След това Алберто затвори, а на Ивана ѝ се подкосиха краката, но запази равновесие и бавно тръгна по коридора.

Минаха години. Ивана завърши гимназията, намери нова любов, създаде семейство. Имаше любящ съпруг и малка красива дъщеричка.

В един ден, прекрасен слънчев ден, Ивана и прекрасното ѝ момиченце Лора се разхождаха в парка.

Лора: Мамо, мамо да отидем на кафенето с люлките!

Ивана: Добре, да отидем, миличка.

Седнаха на хубавата слънчева каравана, а на съседната маса седеше един мъж със сина си. Беше горе-долу на нейната възраст - с хубава руса коса, която някак странно блестеше от слънчевите лъчи.

Малкото момченце подръпна ризата на баща си .

Детето: Тате, искам още сок!

Мъжът: Добре тате, но този ще е последен!

В този момент Ивана потрепна. „Боже, колко познат глас!" помисли си тя. Когато мъжът стана и се обърна, тя го позна. Беше той! Докато Ивана беше в шок, той я попита.

Мъжът: Извинете, госпожо, не искам да бъда нахален, но сте ми изключително позната. Познаваме ли се?

Ивана: Как е старият пикап?

Мъжът: Ивана.... Боже..... Изглеждаш прекрасно!

В този момент Лора изтича и хвана майка си за ръка.

Ивана: Алберто, мина толкова много време. Как си?

Алберто: Чувствам се прекрасно! А тази принцеса коя е?

Лора: Не съм принцеса, казвам се Лора!

Алберто: Здравей Лора, това е Сашо - моят син. Искате ли заедно да си поиграете на люлките?

Двете деца кимнаха одобрително с глави и хванати за ръце затичаха към люлките.

Ивана погледна Алберто с усмивка.

Алберто: Ив...., да пием по кафе?

Глория Михайлова, 17 години
ученичка в ПГИМ "Йордан Захариев"

Сцени от живота

Първа сцена

Сашо с приятели и Алекс с приятелки на купон. Сашо вижда Алекс и отива при нея.

Сашо: Аз съм Сашо. Приятно ми е да се запозная с толкова красиво момиче.
Алекс: Аз съм Алекс, но не се хаби, не си падам по такъв тип мъжаги.
Сашо: Ти не знаеш какъв е моят тип.
Алекс: Ами предполагам и не ми харесва.
Сашо: Е както искаш, само ти губиш.

Сашо се връща при приятелите си и те го питат:
Радо: Какво, не я ли заби тая?
Стефан: Как ще я е забил? Много ясно, че няма да му върже. .., ха-ха!
Сашо: Абе, я се разкарайте.

Сашо отива и започва да си танцува.

Втора сцена

На следващия ден. Сашо и Радо седят на пейка в парка и си говорят.

Радо: Ди, дии ... Вчера на това парти беше мазало брат. Направо се размазах.
Сашо: Ооо... На мен ми беше супер тъпо.
Радо: Е-е-е... Ако и на мен не ми беше вързала оная мадама и аз са щех да ревем. Смях.
Сашо: Абе, аре, трай там! Беше сладурана, ще ме хареса като ме опознае.
Радо: Е добре, ще видим, обаче айде да движиме нанякъде, защото съм умрел от глад и искам да хапна една флора.
Сашо: Еми айде ...

Сашо и Радо си тръгват.

Трета сцена

На компютрите в домовете си седят Алекс и Сашо.

Сашо: Абе ще и пиша, пък каквото ще да става .... Хей!
Алекс: Хей! Познаваме ли се?
Сашо: Да, на партито в петък се запознахме. Сашо..., приятно ми е да се запозная с толкова красиво момиче. Не ме ли помниш ?
Алекс: А, да! Обаче си мисля, че те отрязах доста явно. Не схвана ли?
Сашо: Ами схванах, обаче аз никога не се отказвам. Когато искам нещо го получавам.

Алекс: Ами винаги има първи път. Мен няма да ме получиш.

На Сашо му звъни телефона .

Сашо: Ало. Казвай по-бързо!

Стефан: А-е, брат, ела в спайдъра да изцъкаме една „Дота".

Сашо: Не мога, сега си пиша с Алекс.

Стефан: От кога стана такъв женчо, да не си говорите за гримове? Айде не се прави! Идвай.

Сашо: Абе, момче, остави ме на мира!

Стефан: А-е бе, брат, мръдни се от вас, ела на арката ще викна Мони и Вики. Ще те харесат. Запознах се с тях на същия купон дето теб те отрязаха. Ха...ха... Ще пийнем по нещо и ще изядем по една пържола.

Сашо: Ох, писна ми от тебе. Ти викни там Мони и Вики и оправи пиенето, аз ще дойда след малко. Айде, че ми пише Радо.

Стефан: Ок, брат. Викни го и тоя и идвай. Чао!

Сашо отговаря на Радо:

Сашо: Кажи, Радо?

Радо: Какво правиш? Няма ли да излизаш?

Сашо: Да. Стефан и някакви момичета ни чакат на арката. След малко и аз отивам.

Радо: Ок. Ще се видим там.

Сашо пише на Алекс

Сашо: Какво ще кажеш да излезем на кафе, може да си промениш решението?

Алекс: Не, мерси! Аз излизам, отивам на арката.

Сашо: Ок, както искаш. Довечера ще си пишем ли?

Алекс: Не знам, ще видим. Чао!

Сашо: Чао!

Четвърта сцена

Седят всички на Арката - Сашо, Стефан, Радо, Моника и Вики. Идва Алекс.

Алекс: Хей, какво става?

Моника: Айде де, от кога те чакаме ..

Вики: Стопли се ментата.

Сашо: Ле-ле-е... Какво виждат очите ми? Мислех, че ме отряза, а ето че след един разговор започна да ме преследваш.

Алекс: Иска ти се ...

Вики: Хайде де, стига се драчихте!

Сашо отива при Алекс и ѝ казва:

Сашо: Ела да си поговорим.

Алекс: Ами, не, мерси!

Сашо: Хайде де! Какво ще ти стане?

Алекс: Ако дойда с теб за малко ще ме оставиш ли на мира?

Сашо: Да!

Алекс: Добре тогава.

Алекс и Сашо седят на друга пейка. Останалите ги гледат и обсъждат.

Вики: Този Сашо е доста упорит.
Мони: Да. Дори прекалено.
Стефан: Дано я забие щото ще вземе да ревне.
Радо: Абе, момче, трай! Пий си там ментата и мълчи!
Мони: Той май доста я харесва, а?
Радо: Има нещо ...
Вики: Айде стига говорихте, че идват.

Идват Алекс и Сашо.

Алекс: Мони, Вики, хайде да си ходим!
Вики: Е-е-е ... Много е рано.
Мони: Хайде, Виктория, утре сме на училище!
Вики: Ох, айде. Чао, момчета.
Стефан и Радо: Чао.
Сашо: Чао, Алекс, ще те сънувам...
Алекс: Чао.

Алекс, Вики и Мони си тръгват.

Стефан: Ооо, момче, това прозвуча супер зле...
Радо: Абе, айде остави го. Не виждаш ли, че е хлътнал.
Сашо: Не се бъзикайте, но май вярно я харесвам. Тя е толкова мила и умна, а и е хубава!
Радо: Яко си загазил. За какво ти трябва да се завързваш за нея? Ти си знаеш...
Стефан: От толкова любов огладнях. Хайде да хапнеме нещо, че тая фигура трудно се поддържа. *(Показва мускули.)*
Сашо: Ха-ха, страшен си! Айде да тръгваме.

Пета сцена

На другия ден - след училище, Алекс, Мони и Вики излизат, а пред училището стои Сашо.

Алекс: Ох! Най-накрая свърши този ден!
Вики: Да. Беше като цяла вечност.
Мони: Хей, Алекс, виж кой е тук!
(Показва Сашо)
Алекс: Какво прави той тук?

Сашо върви към тях.

Мони: Явно ще ни каже.

Сашо стига до тях.

Алекс: Какво правиш тук?
Сашо: Гледах момичетата ...
Алекс: Перверзник ...
Сашо: Гледах момичетата, но не видях по-красива от теб.
Вики и Мони: ОООооо!
Алекс: Стига! А сега сериозно, защо си тук?
Сашо: Чакам теб, за да те поканя да изпиеш една мента с мен.
Алекс: Не пия алкохол.
Сашо: Е, тогава по един сок?

Алекс: Не мога, имам планове с приятелките си. Няма да ги зарежа заради теб.

Сашо: Момичета, имате ли нещо против да ви откраднa прекрасната приятелка?

Мони: Върви с него, Алекс.

Вики: Да, толкова е романтичен!

Мони: Да, да, ние ще се оправим. Чао, приятно!

Сашо: Чао!

Мони и Вики си тръгват.

Алекс: Е, явно и приятелките ми много те харесват.

Сашо: И аз те харесвам. Спокойно.Студено е!

Алекс: Ами да, нали е декември. Много ясно, че ще е студено.

Сашо: Знаеш ли, ти си страхотна ... Би ли искало едно страхотно момиче като теб, да се обвърже с момче като мен ?

Алекс: Ами нека помисля ... хм, имам толкова много предложения, че не знам ... *(Смях)*

Сашо: Хайде де ...

Алекс: Да!

Сашо прегръща Алекс през рамо и те си тръгват.

Шеста сцена

В дискотека на рождения ден на Рали. Седят Сашо, Стефан, Радо и още много хора. Пият много.

Сашо: Ди-ди, брат, колко съм пиян! Ти да нямаш брат близнак? Или да не сте шестзнаци?

Радо: Много си пиян! След малко ще те прибера. Само отивам да намеря една супер яка, да ѝ взема телефонния номер. Идвам след малко.

Идва фльорцата и сяда до Сашо.

Фльорцата: Хей, искаш ли да пийнем по нещо? Нека се позабавляваме.

Сашо: Тая вечер изпих много, но от още едно - нищо няма да ми стане.

Фльорцата: Отивам да взема.

Връща се с две чаши.

Сашо: Мерси!

Фльорцата: За нищо... Тази песен е супер, искаш ли да потанцуваме?

Сашо: Не, мерси!

Фльорцата: А, искаш ли нещо друго?...

Целува го.

Седма сцена

В училище – междучасие - Алекс, Мони и Вики си седят на една пейка в коридора и нещо си говорят. Идва Димо.

Димо: Хей, мацки, как сте, какво правите, ако клюкарствате, искам и аз!?

Намества се между Алекс и Мони

Алекс: О, Димо!

Вики: Ами супер сме и за твое разочарование не клюкарим.

Димо: За теб, Виктория, силно се съмнявам, че си добре ... С тази блуза все едно си излязла от клип на прохождащата фолк певица Глория.

Мони: Стига се заяжда. При тебе как са нещата?

Димо: Ами, супер! Тази сутрин намерих риза в гардероба си, която бях забравил. Толкова е модерна в момента. Много съм щастлив. А какво прави Алекс с този телефон, не го оставя ?

Вики: Пише си със Сашо. Тялом е тук, но духом - хич я няма.

Мони: М-хм... От около пет месеца е така. Тоест от както тръгна със Сашо.

Димо: Леле, дами, аз какво имам да ви казвам!

(Щрака с пръсти пред Алекс.)

Алекс, Алекс, слушай важно е!

Алекс: Какво?

Димо: Снощи на рождения ден на Рали от 11-и „а" Сашо се е целувал с някаква фльорца. Тя е била облечена с рокля в цвят пепел от рози, с висока талия, с няколко пайети на лявото рамо и гол гръб.

Мони: Димо... Димо...

Димо: Косата е на кок. Стил Дженифър Лопес на наградите на МТВ 2009г.

Вики: Димоооо ...!

Димо: А обувките ..., Боже, обувките ... нямам думи ...

Вики става и го разтриса силно.

Вики: Ако не спреш да дрънкаш тези простотии ще ти ударя!

Димо: Не моля те. Ще трябва да умра ако погрознея...

Мони: Тогава ни чуй! Какво каза за Сашо?

Димо: Че се е целувал с някаква фльорца. Не ме ли слушате?

Алекс: Да бе, да... Няма шанс. Та ние утре правим пет месеца от както сме заедно. Измисляш си.

Димо: Абе, момиче! Така като ме гледаш да ти приличам на лъжец. Аз получавам информация и я предавам. Не измислям нищо. Плюс това информацията е достоверна. Каза ми я Сиси, а тя е чула от Боби, на която е казала Светлана, която е чула как Стефан и Радо си говорят в тоалетната. Това са все доверени хора. Ако искате да знаете какво е правила Светлана в мъжката тоалетна още сега мога да ви разкажа с най-големи подробности.

Мони: Не, мерси!

Алекс: Напълно ли си сигурен за Сашо?

Димо: Да, абсолютно! Щом Димо казва нещо значи е истина. Гаранция, момче!

Алекс: Боже, как може да съм толкова глупава и така да му вярвам!

Вики: Спокойно, миличка, всичко ще се нареди.

Осма сцена

Алекс е в стаята - на леглото си и говори по телефона с Мони.

Алекс: Не мога да повярвам, че го е направил, но защо? Ако не ме обича вече можеше просто да ми го каже. Защо ме унижи така?

Мони: Спокойно, Алекс, не се тревожи повече. Той е глупак щом е постъпил така. Когато го скъса той какво ти каза?

Алекс: Какво може да ми каже? Каза, че е бил пиян, че не го е направил нарочно, че му се е нахвърлила и че много съжалява. Някакви прости оправдания. Толкова съм тъжна! Толкова ме нарани!

Мони: Не плачи и не бъди тъжна. Успокой се и си легни, че е много късно. Той не заслужава сълзите ти. Хайде, лека! Утре ще говорим пак.

Алекс: Лека...

Алекс затваря телефона.

Алекс: „Аз го обичам толкова много! Бих направила всичко за него, а той ме предаде така жестоко. Никога няма да забравя тази болка, това чувство. И може би никога няма да му простя. Най-вероятно сега той е с приятелите си, пие поредното уиски и вече ме е забравил...“

Девета сцена

Сашо сам в стаята си.

Сашо: „Ти е всичко за мен. Моята единствена любов... А защо тогава я предадох и нараних така? Защо направих тази грешка?... Защото се направих на мъж... Аз никога не се отказвам. Когато искам нещо го получавам. Е, получих я, но ето че сега я загубих завинаги!”

В града останаха да светят само два прозореца...

Ава Григорова, 19 години
студентка

Пиеса в шест действия

I действие

Барът е малък, тесен, задимен. Бандата е неизвестна, но кавърите на Nirvana предизвикват у посетителите еуфория. Всички скачат и се блъскат, крещейки. Две момичета се оказват съвсем близо една до друга, хващат се за ръце и се целуват.

II действие

Музиката спира, тълпата се разрежда, хаосът изчезва. Отдръпвайки се, започват да сочат двете девойки, които все още се държат за ръце. Потокът от хора се сменява и сега момичетата биват замеряни от ученици в униформи. Момичетата си тръгват, хванати за ръце.

III действие

Евгения и Жанета се разделят. Евгения се прибира у дома, където майка ѝ я чака, научила вече новината.

Майката: Прибра ли се най-после!? Не те е срам, никаквица!

Майката удря шамар на Евгения, хваща я за раменете и започва да я клати.

Майката: Какво ти става бе, момиченце!? (все още клатейки я) Какви ги вършиш ти!? Ние едва свързваме двата края, а ти ще ми правиш глупости! Това ли ти дойде сега на акъла?!

Евгения: (отскубва се) Не ме удряй! Аз ли съм виновна, че нямаме пари?! Къде да ги намеря?! А глупостите сте ги свършили вие с баща ми! Поне не съм бременна на 16, за разлика от тебе!

Майката зашлевява дъщерята.

Майката: Няма да ми говориш така, ясно ли ти е! Та като съм била бременна, виж докъде сме я докарали, а ти още ядове ми трупаш! Не ти ли е поне малко жал за мене? Не можеш ли да си като другите деца? Виж Катя, погледни Александра…

Евгения: Тях ли да гледам? Ти знаеш ли те какво правят, а? Виждала ли си ги?!

Майката: (плачейки) Те не се целуват с момичета! Не срамуват родителите си! Тях не ги викат в педагогическия кабинет в училище…

Евгения: Значи те е срам от мене, така ли?

Майката: А ти какво си мислиш? Че ми е много приятно да слушам как ме коментират на улицата и да виждам погледите им? Ти знаеш ли как ме гледат, какво говорят хората? Няма да страдам заради твоите малоумни грешки, детенце!

Евгения: А аз от твоите не страдам ли?! Аз не живея ли в мизерия? Аз даже баща нямам… Нищо нямам…

Майката: Не ми натяквай! Ти знаеш ли колко по-зле от тебе има, а? Някои деца нямат какво да ядат, дрехи нямат, а ти хленчиш! Ти – дето всичко ти е наготово – изпрано ти е, изгладено, изчистено, сготвено… Аз се претрепвам от работа, а ти ми скитосваш с момичета! Лесбийка ще ми става тя, мръсницата! Как имаш очи да гледаш хората изобщо!?

Евгения: Това си е моят живот! Престани вече! И престани да слушаш хората – не живееш нито от тях, нито за тях… Просто спри… Стига…

Майката: (говорейки на себе си) Стига, престани… Започне кавгата, пък после – стига… Господи, Божичко, как се стигна дотам? С какво съм заслужила? Ти за него залъка си даваш, мизеруваш, трепеш се, а то ти се качи на главата… Как утре ще погледна хората…

III.I действие

Евгения седи на една пейка и чете. До нея се приближава Жанета. Сяда и я целува по бузата.

Жанета: Здравей.

Евгения: Здрасти.

Жанета: Какво е станало? От къде са тия пръсти на бузата?

Евгения: Майка ми знае за мен. За нас… И не е особено щастлива.

Жанета: Съжалявам… Скарахте ли се?

Евгения: Разбира се. Виж… Кажи ми какво всъщност изпитваш, защото… Имам само майка си, разбираш ли? И не мога…

Жанета: Имаш и мен. Няма да те изоставя. До последно. Аз май… май съм влюбена в тебе.

Евгения: Аз също… Аз също.

IV действие

Училищният психолог седи на бюрото си и човърка в носа си, докато яде чипс. На вратата се почуква и той прекратява заниманията си, като бързо прикрива следите (прибира чипса в едно чекмедже и избърсва ръце в панталоните).

Психологът: Влез.

Майката на Евгения влиза. Изглежда притеснена, засрамена.

Психологът: Добър ден, госпожо Димитрова. *(ръко-стискане)* Заповядайте, седнете.

Майката: Благодаря. *(мълчание)*

Психологът: Вижте… Не сте тук да ви се карам или нещо такова. Просто искам да ви помогна.

Майката: Благодаря ви, наистина. В момента Евгения преминава през много труден период и е ужасно да се справям сама с това…

Психологът: Разбирам ви отлично. Всеки тийнейджър преминава през… фази. Просто при Евгения това е малко по-сложно. Как да ви го обясня… Може би липсата на баща е разрушила Едиповия комплекс у нея и затова е толкова объркана. По принцип е кратковременно, но ако е преживяла някаква по-сериозна травма, може да остане като перманентно състояние.

Майката: Как така перманентно?

Психологът: Ами… за постоянно.

Майката: (шепнейки) О, Божичко, детенцето ми… Милото ми детенце… Какво направих,

Божичко…

Психологът: Вижте…*(става)* Има какво да се направи, но първо трябва да разберете, че вината не е у вас. *(слага ръка на рамото ѝ)* Не се самообвинявайте. Мисля, че една терапия ще помогне. Знам, че не разполагате със средства, затова и не ви препращам при друг лекар. Бих могъл да проведа терапията лично… Не се заемам да гарантирам резултат за момента, разбирате ли, не съм сигурен колко е сериозно положението…

Майката: Мисля, че се виждат повече от месец…

Психологът: Пред другите – сигурно. Но аз проучих нещата… Наблюдава се спад в оценките на Евгения от три месеца насам. Така е и с поведението ѝ. Говорих с нейни съученици, с учители… Ако става въпрос наистина за толкова време, най-лесно ще бъде, ако двете се разделят. Самата идея трябва да се изкорени. Когато поговоря с нея, ще разбера…

Майката: Но аз говорих с нея. Карах се, викаx, обяснявах…

*Психологът:*Друго е, когато поговори с мен.

Майката: Разбира се… Поговорете с нея, помогнете ѝ, моля ви. *(става)*

Психологът: Не се напрягайте излишно. Възможно е да спрем бунтарството ѝ още в зародиш. Тя ще оправи оценките си, умно момиче е…

Майката: А ако е станало сериозно? Тя ще съсипе живота си… Кой ще ѝ даде работа един ден? Какъв живот я очаква?

Психологът: (отново слага ръка на рамото ѝ) Дано не се стигне до крайности, защото в такъв случай се опасявам дори и от зависимости. От наркотици, ако ме разбирате…

Майката: Не, вие не познавате Евгения. Тя никога не би…

Психологът: Не зная какво би или не би… Но вие също не познавате вече дъщеря си. Подпишете този документ, нужно е съгласието ви за терапията… Ето, погледнете го първо *(бута лист и химикал към нея)*.

Майката: Психодиспансер?!

Психологът: Само в краен случай, само ако се наложи.

Майката подписва документа и излиза.

V действие

Училищният психолог седи на бюрото си и човърка в носа си, докато яде чипс. На вратата се почуква и той прекратява заниманията си, като бързо прикрива следите (прибира чипса в едно чекмедже и избърсва ръце в панталоните).

Психологът: Влез.

Евгения влиза. Психологът вдига поглед от книжата, струпани пред него, и ги подбутва настрана.

Психологът: Здравей, Евгения. *(подава ръка, която тя не поема)* Настанявай се *(прибира ръката си).*

Евгения: Добро утро. Защо съм тук?

Психологът: Седни, моля.

Евгения: Извинете, но нямам цял ден. Имам часове.

Психологът: (мърморейки) Все едно, пък и много ходиш…

Евгения: Моля? Не ви разбрах.

Психологът: Евгения, отпусни се. Ще извиня отсъствия-та ти за днес. И за по-нататък, ако се наложи.

*Евгения:*Добре. Кажете какво искате от мен.

Психологът: (леко провлачено) Искам да поговорим. Само да поговорим.

Евгения: (имитирайки го) Защо ми говорите като на бавноразвиваща се?

Психологът: (видимо изнервен) Евгения, поведението ти е недопустимо! Обиждаш ме! Както правиш и с други хора напоследък.! Точно това исках да обсъдим, но ти не ми даде възможност! Не ми оставяш друг избор, освен да ти кажа всичко направо! Оценките ти са се развалили много, особено по някои предмети…

Евгения: Я не ми викайте! Достатъчно зряла съм, за да говорим направо и без заобикалки. Оценките ми по физика и химия може да не са цветущи, но това не е причина да ми се карате! Вижте сега, ако ви интересува защо не ми пука за тези оценки, ще ви кажа. Не ги харесвам тези предмети, няма да се занимавам с тях занапред. Не ми харесва да уча неща, които никога повече няма да използвам. Но не мога и да зарежа глупавите предмети, нали? Понеже ми трябват за скапаната диплома, за мизерната стипендия, която получавам…

Психологът: Отклоняваш се. Не искам да обсъждаме обществени теми, а твоите собствени проб-леми.

Евгения: И като ги обсъждаме, какво?!

Психологът: Ще намерим плюсовете и минусите, ще потърсим заедно решение…

Евгения: Да бе, добре!

Психологът: Би ли се държала малко по-възпитано, ако обичаш? Аз не съм ти връстник, на когото да държиш такъв тон.

Евгения: Извинете… Извинявам се. Та, моите проблеми, казвате? И как точно смятате да ми помогнете? Живея под наем – жилище ли ще ми купите?! Едва свързваме двата края – пари ли ще ми дадете?!

Психологът: Ето, Евгения, от това произти-чат всичките ти истински проблеми – мислиш само за материални неща…

Евгения: Аз ли?! Добре тогава, ето ви друго – нямам баща, ще ме осиновите ли?

Психологът: Не е в това въпросът… Колко много други деца живеят без бащи…

Евгения: Идете и говорете с тях тогава.

Психологът: Те нямат нужда от моята помощ…

Евгения: А аз имам? И защо така? Защо те да нямат, а аз – да?

Психологът: Защото те не се целуват с момичета, затова!

Евгения се смее.

Евгения: Така ли? А вие сигурен ли сте? Защо не отидете в някоя чалга дискотека в центъра в петък вечер? Ще видите поне пет двойки момичета, които се целуват. Не, „целуват“ е меко казано. Те извършват слюнкообмен.

Но не, това не е същото! Така е, не е! Те са оправдани, защото са мъртвопияни, или дрогирани. Нищо, че са на по петнадесет. А пък и понякога им дават бутилка водка за поощрение…

Психологът: Говориш небивалици, успокой се!

Евгения: Небивалици друг път! Това е реалност, която се случва всяка седмица!

Психологът: А ти тогава защо го правиш, след като е толкова грозно и пошло?

Евгения: Аз не го правя.

Психологът: Така ли? Ами онова девойче… Жанета ли беше?

Евгения: То е друго. Ние не си вадим сливиците, нито пушим трева, нито пием до несвяст… Защо изобщо говорим за това?

Психологът: Защото не е нормално. Не е нормално да имаш такъв вид връзка с момиче.

Евгения: А нещата, за които ви разказах току що? Те да не би да са нормални? Защо за тях не се погрижите?

Психологът: Виж, ти отново засягаш обществени проблеми…

Евгения: Да, защото съм част от това общество и искам гласът ми да се чува! Искам просто да живея комфортно и да се чувствам добре относно начина, по който живея, без да се налага да чувствам вина за това каква съм!

Психологът: Защо си така агресивна?! Добре, нека направим следното – ще тръгнем от частното към общото, нарича се…

Евгения: Да, знам как се нарича! И аз уча психология в училище…

Психологът: Добре, добре. Така… Да започнем от теб. Обичаш ли майка си?

Евгения: Да.

Психологът: Искаш ли тя да живее… как се изрази преди малко – комфортно?

Евгения: Да.

Психологът: Чувстваш ли напрежение в отношенията ви?

Евгения: Ама това си е чист разпит, не разговор. А вие не сте адвокат.

Психологът: Значи ще използвам друг подход. Кажи ми, как си представяш живота си? Имаш ли някаква насока?

Евгения: Не съм съвсем сигурна… Може би ще уча в университет, може би ще пътувам, ще работя…

Психологът: Значи нямаш ориентир.

Евгения: Напротив, имам.

Психологът: А къде се вмества Жанета?

Евгения: По-нататък в бъдещето, ако доживея, разбира се…

Психологът: Кажи ми, защо точно тя? Каква е целта ти?

Евгения: Ами слушайте внимателно… След години ще се омъжа. Ще имам деца. След това – внуци. Ще имам невероятни внуци. И те ще ме обожават, защото може да не стана най-добрата майка, но определено ще бъда най-страхотната баба на света. И знаете ли защо? Защото ще бъда препълнена с истории за разказване… Та нали затова правим всичко?! За да разказваме после, за да си припомняме чрез разказа…

Психологът: И какво точно ще им разкажеш за Жанета?!

Евгения: Не е важно дали е Жанета или някоя друга… Въпросът е в историята.

Психологът: И какво, за две минути слава съсипваш целия си живот, живота на майка си?

Евгения: Ама вие наистина не разбирате… Няма да бъдат просто две минути слава. Това ще бъде приказката им за лека нощ.

Психологът: Като те слушам и си мисля… Дали пък историята няма да завършва с приемането ти в психиатрична клиника.

Влизат двама лекари с бели престилки и ѝ слагат усмирителна риза.

VI действие

Евгения лежи в бяла нощница на бяло легло. На бялата врата се потропва и влиза Жанета, облечена в бяла рокля.

Евгения: Аз мислих доста… Май не е вярно онова, което казах на психолога в училище. Не е заради историята, заради тебе правя всичко. Не заради когото и да е, заради тебе. *(хваща двете ѝ ръце)* Разбираш ли?

Жанета: Разбирам. И аз изпитвам нещо подобно. *(отдръпва се леко)*

Евгения: Тогава какъв е проблема? Защо не можем просто да сме заедно?

Жанета: (подава въже на Евгения) Защото ти си моята приказка.

Целува я по бузата и излиза. Евгения се качва на един стол, връзва въжето, прави примка, окачва я на шията си и пиесата приключва.

Вили Балтов, години
ученик в ПМГ "Проф. Емануил Иванов"

Самотни спирки

Първа сцена

Кристина и Боби се държат за ръце в кафенето и си говорят

Кристина: Мило, в тази седмица ни е втората годишнина!

Боби: Бебчо, не съм забравил! Дори съм ти подготвил изненада....

Ммм, вчера си писах с Мимето и каза, че днес ще дойде с нейна приятелка от другия клас.

Кристина: Така ли? Ами, супер... Повече хора, по-забавно!

Точно в този момент пристигат Мимето и въпросното момиче.

Кристина им подава ръка да се запознаят.

Кристина: Приятно ми е, аз съм Кристина!

Ангела: Ангела, и на мен ми е приятно!

Ангела с влюбен поглед поглежда към Боби. Боби ѝ предлага да седне до него, след което започва дълго бърборене между двамата.

Кристина усеща, че е „нежелана" и ядосана - става и си тръгва.

Втора сцена

Боби се прибира вкъщи и без да обръща внимание на своите родители се опитва да влезе в стаята си без да го забележат.

Майката: Боби, ела тук веднага!

Боби: Какво?

Майката: Защо днес не си бил в час по

матема-тика?

Боби: Мамо, господинът постоянно ме „мачка", защо да ходя?

Майката: Ще ти кажа аз защо да ходиш....

Боби: Мамо, ти никога не ме слушаш, писна ми....

Бащата: Боби, отиди си в стаята!

Боби се прибира в стаята си и сяда пред компютъра, слагайки слушалките, за да се изолира от останалия свят.

Трета сцена

Боби и Ангела се срещат по пътя за училище, започват да си говорят. Ангела протяга ръка и прегръща Боби. В този момент ги вижда Кристина и започва да плаче, бягайки от гледката.

Боби: Ангела, какво правиш? Виж какво стана! Кристина, спри, нека ти обясня...

Кристина: Разкарай се, не искам да те виждам повече!

Четвърта сцена

До оградата на училището Мимето и Кристина си говорят.

Мимето: Разбрах, че сутринта си „хванала" Боби и Ангела.Исках да ти го кажа още от преди доста време, но просто исках да го разбереш сама. Затова и ви запознах. Искаш ли да ти предложа нещо от което да ти мине!

Мимето изважда навита цигара с марихуана.

Кристина: Ами... не знам!

Мимето: На мен „тва" ми помага, гледай колко весел човек съм, на три метра от земята те вдига, супер „зарибявка" е...

Кристина: Дай насам...

Започват да пушат. В този момент към тях се приближават Боби и Мартин. Мимето скрива цигарата.

Боби: Кристина, може ли за момент?

Двамата се отдалечават от Мимето и Мартин.

Кристина: Какво искаш...?

Боби: Исках да ти кажа, че между мен и нея няма нищо. Обичам те прекалено силно, за да направя такава грешка!

Кристина: Айде, нали си имаш Ангела, „кво" ме бъркаш? Всичко свърши не ме занимавай повече! А е чупи глава!

Кристина се връща при Мимето.

Мимето: „Кво" иска от тебе?

Кристина: Опита се да се извинява, но няма да се занимавам с него, да си ходи при Ангела!

Мимето: Браво! Така те искам!

Двете продължават да пушат.

Пета сцена

Боби и Мартин си говорят до оградата на учи-лището.

Мартин: Какво става с твоята възлюбена?

Боби: Не знам, държи се много странно, не иска да ме чуе, а тая интригантка Мимето само ѝ пълни главата с „буби".

Мартин: Брато, не ти е лесно!

Боби: Не ми се прибира и вкъщи - тая „дрътата" пак „че стене"!

Мартин: А бе, родителите нито с тях, нито без тях. Тоя моя баща постоянно е поркан, не знам от кога не съм го виждал трезвен.

Боби: „Дей, ...би" и скапаната държава!

Мартин: А бе, да не ти пука, още някоя година и се махам! Ще фърлим некой лаф с Кристина, за да ти помогна.

Боби: Айде по-късно на „кафенце мафенце".

Двамата се разделят и си тръгват към домовете.

Шеста сцена

Боби се прибира вкъщи и вижда майка му да плаче.

Боби: Майко, какво е станало, защо плачеш?

Майката: Отново се скарах с баща ти. Не мога повече така! Стягай си багажа отиваме при леля ти!

Боби: Какво, чак в Англия? Няма шанс....

Майката: Не те питам дали искаш, стягай си багажа!

Боби: Стягай ми го ти, аз излизам да се видя за последно с приятелите!

Седма сцена

В градинката - пред блока, на различни пейки седят по двойки Мартин и Боби, Кристина и Мимето. Боби става и отива при пейката на Кристина и Мимето.

Боби: Кристина, ела за малко!

Кристина: Ох, писна ми от тези тайни комитети!

Двамата се отдалечават от пейките.

Боби: Съжалявам, че ме намрази и остана с грешно впечатление, но наистина, както самата ти каза - всичко свърши!

Кристина: Айде не ме занимавай....

Боби разочарован си тръгва, прегръща по мъжки Мартин, взимайки си довиждане и се отдалечава в тъмнината.

Мартин се приближава към гледащата любопитно Кристина.

Мартин: Кристина, ти си супер тъпа, как можа да повярваш на тая интригантка Мимето. Тя направи всичко възможно, за да ви раздели с Боби, защото е луда по него. За какво мислиш, че ви „натресе" Ангела.

Супер сляпа си, а Боби повече няма да го видиш. Утре той заминава за Англия.

Да ти имамината!

Кристина разплакана се отдалечава в тъмнината.

Преподавателски екип

Мирослава Митова

През 1991 година завършва средното си образование в СОУ "Неофит Рилски"-град Кюстендил. Завършва магистърска степен по психология в ЮЗУ "Неофит Рилски" град Благоевград , с професионална квалификация"Социална психология".

През 2007 година завършва курс „ Кариерно консултиране и насочване" към United States Agency for International Development и придобива кфалификация "Кариерен консултант".

В периода 2001г.- 2003 г. работи като репортер и водещ на предавания в регионална кабелна телевизия.

Професионалният и път на психолог преминава през ДДПВ "Хисарлъка", ОУ „Проф. Марин Дринов" -Кюстендил и Професионална гимназия по туризъм „Н.Йонков Вапцаров" - Кюстендил, където работи от 2004 година до настоящия момент.

От 2006 година е обществен възпитател към МКБППМН, където консултира деца с противообществени прояви и техните родители.

От 2011 година работи по проекта "Животът е сцена" - психолог обучител.

Ирена Траянова-Иванова

Завършила СУ "Св. Климент Охридски", магистър по педагогика и филисофия. Защитава Второ ПКС по философия в ЦИУУ гр. София с дипломна работа на тема „Смърт и безсмъртие". Тридесет години работи в системата на образованието. От седем години е педагогически съветник в ПГИМ "Йордан Захариев" – гр. Кюстендил.

Преминала е обучения за: Кариерен консултант по програмата Global Career Development Facilitator, преквалификация за Учител по Информатика и информационни технологии в ТУ гр – София, "Подходи и техники в консултантската дейност на педагогическите съветници" в ДИУУ гр. София, „Въведение в кратките интервенции" в НЦН гр. София, "Хот Патейтоус-създаване на интернет учебни помагала"-от НПЦ гр. София, Учене през целия живот-НПЦ гр. София, „Трафик на хора" от Националната комисия за борба с трафик на хора, "Кратки интервенции и ресурси на семейството при справяне със злоупотребата на ПАВ"- Национален Център по Наркомании гр. София.

Участва в проект: Училище за себеутвърждаване и подготовка към Европейски хоризонти(УСПЕХ) към МОМН като ръководител на два клуба: клуб «Асертивност» и клуб «Кариери»

От 2011 година работи по проекта "Животът е сцена" - психолог обучител.

Лилия Механджийска

Психолог по образование, специализира Позитивна психотерапия. От седем години работи като педагогически съветник в Природоматематическа гимназия „Проф. Ем. Иванов" – гр. Кюстендил, където се занимава с консултативна, диагностична и превантивна работа.

Преминала е обучения за: Global Career Development Fasilitator; „Управление на взаимоотношенията между родители-учители-ученици" ; „Методология за идентифициране на деца, потенциални жертви на трафик"; „Обучение за консултиране в сферата на сексуалното и репродуктивното здраве"; „Рисунката в терапията с деца"; „Семейна игрова терапия" ; „Терапия при деца с физически увреждания"; „Терапия с деца, преживели насилие"; „Терапия при детски страхове"; „Терапия на деца, преживели развод и раздяла" и др.

Партньор е на театър „Цвете" – гр. София за младежки социален театър и ръководи театрална група в ПМГ за периода 2008-2010 г., по превенция на трафик на хора и насилие.

Има награда за документално кино в конкурс „Сърце и слово срещу наркотиците" - 2010 г. от община Благоевград и Посолството на Ирландия за авторски филм „Наркотиците – генезисът на злото".

От 2011 година работи по проекта "Животът е сцена" - психолог обучител.

Лозен Йорданов

През 1993 година завършва НАТФИЗ „Кръстъо Сарафов“ специалност Актьорско майсторство за куклен театър с паралелно изучаване на режисура за куклен театър.

След основаването на Студио „Дебют“ през 1994 година работи и до днес като преподавател по актьорско майсторство в студиото. Режисирал е над 15 авторски спектакли с участието на деца и тинейджъри с които студиото пътува на фестивали извън България.

От 1998г. до 2000г. е директор на „Драматичен театър Кюстендил“ и от тогава до днес работи като партньор от българска страна по трансгранични проекти с Република Македония и Република Сърбия

Участие в реализирането на трансграничните проекти „Балкани без граници“ 1999г. “Младежка работилница за театър“2011г.; “Балкански младежки синтез“2012г.

Режисирал е професионални куклени пиеси в Драматичен театър Кюстендил, като по-известни заглавия са „Малкият принц“ 2011 година ,“Аладин и вълшебната лампа“ 2012 година.

От 2002 година до 2013 година е продуцент и режисьор на редица документални филми,телвизионни предавания, реклами,кампании и концерти.Продуцира и режисира първия куклен филм „Шегите на Хитър Петър“2002г. Изпълнителен продуцент и режисьор е на телевизионното предаване „На риба и лов“ по БНТ 2005-2006година.

От 2008 година е председател на Сдужение „Дебют“, което е основано през 2002 година. Сдружението работи в сферата на културата и образованието с деца и младежи. Основна цел на сдружението е: Осмисляне на свободното време на децата и младите хора, с цел отдалечаването им от наркотиците и негативните явления в обществото.

От 2011 година работи по проекта “Животът е сцена“ - ръководител на проекта и преподавател по актьорско майсторство.

Наградени есета по проекта "Животът е сцена"

Когато госпожа Механджийска ми предложи да участвам в проекта, първото, което ми хрумна беше „сигурно не си заслужава", но грешах.

Основната причина, поради която се записах, беше да развия актьорските си умения, в чието съществуване не бях сигурна. Реших да се пробвам и получих много повече, отколкото очаквах. Научих неща, които биха били полезни на всекиго в живота.

Хората казваха, че съм твърде емоционална. Не им вярвах до момента, в който стигнах до второ наказание в училище. Реших, че трябва да се променя.

Когато господин Лозен Йорданов даде темата „Агресия" не се чувствах комфортно, играейки ролята на гневна барабанистка, тъй като знаех, че играя себе си. Чувствах провала, дакосващ връхчетата на пръстите ми.

„Край!" – каза един от нас. Чухме аплодисменти, които никой от нас не очакваше. Разсъждавахме по етюда. Открихме грешките, но и напредъка си. Осъзнах, че е по-лесно и по-правилно да изразявам гнева си в подходящия момент, на подходящото място.

Последният етюд, който нашата малка трупа изигра беше тъжната история на едно отчаяно момиче. Разказът доказа, че, когато нищо друго не ти остане, посягаш към „помощни" вещества. Мисля, че всички научихме да ценим себе си и обкръжението си – семейство и приятели.

„Какво научих в проекта?" – въпрос с хиляди отговори. Отговорът, който търсех беше под носа ми и се криеше в един цитат на Робърт Плант: „Има две пътеки, по които можеш да поемеш, но, в края на краищата винаги има време да промениш пътя си."

Бояна Александрова

Съществуват много видове уроци. Когато чуем думата „научих" - повечето от нас я асоциират с училище, но не и аз. По-важните уроци са тези, които животът поднася. Тези, които учим цял живот по трудния начин.

Нормалният учител преподава, по-добрият учител демонстрира, а най-добрият учител вдъхновява. Аз намерих своето вдъхновение в проекта „ Животът е сцена". Всеки етюд ме караше да се замисля и всяка реплика ме караше да внимавам какво говоря в истинския живот. Научих, че трябва да се наслаждавам на младостта и че трябва да използвам всяка дадена ми възможност. Разбрах, че, за да превъзмогна страховете си, всеки ден трябва да правя по нещо, което ме плаши. Научих, че няма нищо лошо в това да не знаем какво искаш да правиш с живота си. Най-интересните възрастни хора, с които се запознах, също не са знаели какво искат от живота, а точно това ги е направило уникални личности.

Животът ще ми поднесе изненади. Може би ще се омъжа, може би - не. Може би ще имам деца, може би - не. Може би ще се разведа на 35, може би ще танцувам патешкият танц на 70-годишнина от сватбата ми. И все пак, каквото и да стане, човек не бива да надценява или подценява твърде много. Научих, че тялото е най-важният инструмент на един актьор и че не трябва да се страхувам, какво мислят другите за него. Разбрах, че нищо не е вечно, че приятелите идват и си отиват, но има няколко човеци - винаги ще бъдат до теб, независимо от всичко, тях не трябва да изпускам. Осъзнах, че всяко лице, което срещам по улиците, разказва своята история и съдържа своята болка и тъга. Научих, че сърцето ми винаги ще бъде духовен компас в моменти на тревога. Животът не се състои от чакане бурята да отмине, а от това да се научиш да танцуваш под дъжда. Затова се надявам, сега, след като получих тези ценни уроци, да изживея остатъка от живота си на пълни обороти.

И запомнете от мен: „По-добре е да изгориш, откол-кото само да тлееш!".

Евелина Германова

сдружение “Дебют“

гр. Кюстендил
кв. Герена, бл. 168, ет.4
GSM 0898 574 106
www.debute.hit.bg
e-mail: debut.kn@abv.bg

Сдружението работи предимно в сферата на културата и образованието, предимно с деца и младежи. Основни цели на сдружението са: - Осмисляне на свободното време на децата и младите хора, с основна цел отдалечаването им от наркотиците и негативните явления в обществото; Продуциране и подпомагане осъществяването на културни проекти, утвърждаващи гр. Кюстендил като важен културен център; Подпомагане на млади таланти, които работят по проекти за издигане на националното самочувствие; Създаване на възможности за комуникации между децата и между поколенията в дух на приятелство, толерантност и разбирателство;Търсене на нови форми за стимулиране на процеси, свързани с фантазията, емоционалната необходимост, въображението на децата с основен приоритет засилване на връзката с природата и формирането им като личности.

Сдружението работи предимно с доброволци.

Сдружението е регистрирано през 2002 година и от тогава до днес работи с школа за модерни танци и театър, в която годишно се обучават над 100 деца и младежи на възраст от 5 до 18 години, разделени в пет възрастови групи. За периода на съществуване сдружението е осъществило над 15 самостоятелни авторски спектакли, част, от които е представило в Италия, Босна и Херцеговина, Белгия, Сърбия и Македония. Сдружението активно участва в културния живот на община Кюстендил и е желан партньор при организирането на традиционните кюстендилски празници – Кюстендилска пролет, Празник на черешата, Панагия, на които представя танцови миниатюри и ритуали.

От 2011 година сдружение “Дебют“ работи по проекта “Животът е сцена“.

муркане пътуване училище изпитание мелоди
фония трепет вечност танго вдъхновение и
рсене бедствие маскарад копнеж пътешестви
ция писък гмуркане пътуване училище изпит
мение вик симфония трепет вечност танго
ия търсене бедствие маскарад копнеж пъте
кане пътуване училище изпитание мелодия
мираж недоразумение вик симфония трепет
бедствие маскарад пътешествие лут
писък гмуркане училище изпитан
симфония трепет танго вдъхновени
ие маскарад копнеж пътешествие лутане чу

сдружение
Дебют